

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

AMED'E ATEŞTEN KÖPRÜLER KURALIM

• İç Savaş ve
Toplumun
Saflaşması

• 1 Mayıs'ta
Taksim'e

• Amed
Uyanıyor

• Antep
Sokakları
Isınıyor

• Kürt Halkı
Yalnız
Değildir!

• Sempozyum:
Savaş ve Kadın

• Ölüm
Orucu
Sürüyor

MAYIS'TA

TAKSİME

1977 1 Mayıs

YÇ SAVAP VE TOPLUMUN SAFLAPMASI

Devrim varolan toplumsal sisteme, egemen olana karşı yapılır; iktidara gelen proletaryanın, toplumu dönüþüme uğratmasıyla devam eder. Proletaryanın sınıf mücadelesi bu noktaya gelene kadar çeşitli aşamalardan geçer. Sınıf mücadelesi belli bir gelişme uğradığında, iç savaş biçimini alır. Yç savaştan geçen proleter sınıf, burjuvaziye yenecek bir yetenek kazanır.

Proletarya ile kapitalistler arasındaki iç savaş, gizli olarak yüzyıllardır vardır. Kapitalist üretim genelleştikçe, sınıf savaşımı da gitgide daha açık duruma gelir. Gizli iç savaş, yerini, açıktan açığa yapılan iç savaşa bırakır. Bunun da ilk örnekleri kapitalist üretim biçiminin egemen olduğu 19. yüzyılda görülmeye başlar. Lyon dokuma işçilerinin 1838 Ayaklanması sonrası, sürecin nasıl geçeceğinin ciddi bir habercisidir. 1848 Devrimi'nde, proletarya kendi isteklerini ileri sürmüþ ve bu yönde savaşmıştır. Komünist Manifesto bu dönemde ilan edilmiştir. Proletaryanın kapitalizme karşı olan ilk ciddi iç savaşı ve toplumsal devrimlerin jafadı Paris Komünü'dür. Kapitalizmin, tekelci kapitalizme dönüşmesiyle kapitalizmin tüm çelikleri keskinleşir ve öne çıkar. 20. yüzyılla birlikte devrimler çadı başlar. Devrimler çadıın ilk devrimi, Rusya'daki 1905 Devrimidir. 1905 devrimci ayaklanması, iç savaş olarak gerçekleşir. İlk devrimin yenilgisinden sonra, 1917ubat Devrimi, yeni bir iç savaş temelinde zafere ulaşır. 1917 Ekim Devrimi, bir sınıfın diğer sınıfa, proletaryanın burjuvaziye karşı sınıf savaşımının en üst düzeye çıkmasıyla, en jiddetli biçimini alarak utkuya ulaşır. Ardından, 1918'de emperyalizmin desteğindeki Beyaz Orduların yol açtığı yeni bir iç savaş patlak verir. Bu iç savaş, iki sınıf arasındaki sınıf savaşımının, yeni koşullarda devamı olarak gündeme gelir. Sovyetler iç savaştan zaferle çıkar. Proletaryanın egemenlik jartlarında sınıf savaşımını başka biçimlerle sürer. Emperyalist savaş iç savaşa çevirme, Almanya'da Spartakistlerin başarısız ayaklanması ve 1918 Devrimi ile kendini ortaya koyar. Alman proletaryasının devrimci ayaklanması ve işçi konseylerinin iktidarının yıkılmasından sonra, tekelci sermayenin "beyaz terör"ü ülkeye egemen olur. 1919 Macar Sosyalist Cumhuriyeti, bir iç savaş içinde doğar ve kısa süre sonra burjuvazinin harekete geçirdiği toplumsal gericilik tarafından yıkılır. Bulgaristan'da 1923 Eylül Ayaklanması dünyadaki ilk anti-faşist ayaklanmadır ve iç savaş olarak gelişmiştir. 1936 İspanya Yç Savaşı, etkisini tüm dünyada yıllarca sürdürmüştür.

İspanya Yç Savaşı, emperyalizm desteğindeki faşist güçlerin üstünlüğüyle sonuçlansa da, dünya halklarının yüreğinde yankı yapan, İspanya işçilerinin, emekçilerinin, komünistlerin, ilericilerinin yitirtilmesi oldu. Yunan Yç Savaşı 1945-1949 yılları arasında sürdü. Komünistler, İngiltere ve ABD emperyalist güçlerin desteği ve saldırılarının da desteklediği Yunan burjuva güçleri tarafından yenilgiye uğratıldı. Çin'e 1920'lerde başlayan iç savaş, 1930'larda Japon işgali sırasında kesintiye uğrar. 1945'te yeniden başlar. 1949'da ÇKP önderliğindeki halkın zaferiyle sona erer. 1949 Çin Halk Devrimi yıllarca süren iç savaştan geçerek başarıya ulaşır. 1959 Küba Devrimi yoğun bir gerilla savaşı, devrimci iç savaş temelinde gerçekleşir. Portekiz'de 1974 Karanfil Devrimi, Salazar faşizmine karşı bir iç savaş biçiminde gerçekleşmiştir. 1979 Nikaragua Sandinist Devrimi, uzun iç savaştan sonra iktidarı ele geçirmiştir. Genel olarak Latin Amerika'daki devrim mücadeleleri uzun iç savaş biçimini alır. Türkiye'de sınıf mücadelesi son otuz yılda ya iç savaş ya da iç savaşa yakın bir çizgi de gelişir, yani bu topraklarda devrim uzun iç savaş olarak veriliyor. Devrimci komünist güçler, Türkiye ve Kürdistan'da uzun süren iç savaş geçreğinden hareketle konumlanıyorlar. İktidarın ancak böyle bir mücadeleyle ele geçirilebileceğinin bilinciyile hareket ediyorlar.

Burjuva egemenliğine karşı verilen proleter iç savaş, yenilgiyle sonlansa bile, emekçi kitleler üzerindeki devrimci etkisini uzun dönem sürdürür. Bu etki yalnızca o ülkeyle sınırlı değildir; etkileşim, dünya proletaryasına kadar ulaşır. Proleter iç savaşların bu etkisi, emek-sermaye ilişkisinin kapitalizmin olduğu her yerde aynı olmasından; proleter sınıf savaşımının evrensel ve enternasyonal niteliğinden ileri geliyor. Bu da, "proletaryanın sınıf mücadelesi biçim yönünden ulusaldır, ama öz olarak uluslararasıdır", biçimindeki marksist görüşü doğruluyor. Komünistlerin büyük tarihsel eylemi Paris Komünü (Fransa iç savaşı), etkisini ve sonuçlarının yalnızca Fransız proletaryası üzerinde göstermekle kalmamış, dünya işçi hareketinde de derin izler bırakmıştır. İspanya Yç Savaşının yarattığı devrimci etki de aynıdır. Yç savaşın dolaysız etkisi kısa sürelidir, fakat sınıf mücadelesinde oynadığı rol ve dersleri on yıllar boyu devam eder. Büyük devrimci eylem, teorik ve pratik yolla, edebiyat, sanat, jir yoluyla iplenir ve insanlığda mal edilir.

Proletaryanın yenilgisiyle sonuçlanan iç savaşlar, çok jiddetli geçtiği ve bazıları uzun yıllar sürdüğü için (Yunan Yç Savaşı) dünya devrimindeki yeri kolay kazanılmış, zaferlerden daha derindir ve itki vericidir. Bugün dönüp baktığımızda, çok jiddetli çarpışmalarla geçmiş, emekçi halk kitlelerinin etkileyici bir direnç ve militanlık gösterdiği iç savaşların, kolay elde edilen başarılarından daha fazla incelendiğini ve za-

fer yolunda dersler çıkarıldığını görüyoruz. Bu durum, proletaryanın bilincinde, kapitalizme karşı sınıf mücadelesinin, yenilgiyle sonuçlananlar da dahil, biddetli ve sancılı geçeceğine dair bir düşüncenin doğru olarak yerleşmesinden kaynaklanıyor. Bugüne dek, burjuva sisteme karşı, başarısız, başarısız pek çok eylem gerçekleştiren işçi sınıfı, başarılarından çok yenilgilerinden öğreniyor.

Proleter iç savaş yalnızca burjuva egemenliği devirmeyi hedeflemekle kalmaz, toplumun yeni bir temelde birliğini de sağlar. Burjuva iç savaşın tersine, toplumu birleştirir. Halk kitleleri proletaryanın yanında saflaşır. Bunun nedeni ilk olarak, her geçen süre, daha az burjuvanın, daha çok maddi zenginliğe hükmetmesi, toplumun çödünlüğünün dışlanması ve sefaletle itmesi ve ayrıcalıklarının korumak için topluma savaş açması; ikinci olarak da, buna tam karşı biçimde, proletaryanın halk yığınlarının isteklerini savunmasıdır. Aynı güç tarafından, kapitalist sınıf tarafından ezilen ve sömürülen halk kitleleri, kapitalizmin baskısından kurtulmak için kendilerini kurtaracak olan işçi sınıfının etrafında birleşirler. Üretimde karşıtıkla bđymlişđyn artmasıyla, işçi sınıfı artık tüm toplumun çıkarlarını temsil edecek duruma gelmiştir. Üretimde oynadığı rol, onu toplumun bütün sınıflarının peşinden sürükleyebilecek yegane sınıf durumuna getirmiştir. Böylece toplumun yeni bir birliğinin temelleri iç savaş sırasında atılmış olur. Proletaryayla toplumun, kapitalizmin zeminlerinde gerçekleştirecekleri devrimle kurulan yeni birlikle, yabancılaşmış tarih sona erer, yerine insanlık tarihi başlar.

İç savaş, proletaryanın, militan bir sınıf olarak katıldığı bir savaftır. Genel olarak kapitalizmin maddi koşulları, proletaryayı militan, yani burjuvaziyi yenebilecek bir sınıf konumuna getirir. İç savaş da, bunun somut kanıtı olur. O güne dek, proletarya hareketinde yükselen şımlı sesler, militan proleter mücadelenin yarattığı devrimci etki içinde kaybolup gider. İç savaşların korkunçluğu üzerine eleştiri yönelenler, kapitalizmin neden olduğu büyük toplumsal ve doğa dışı yıkımları görmek istemiyorlar. Bir taraftan halkın içinde bulunduğu durumdan kurtulmasını istiyorlar, öte yandan bu duruma son verecek sınıf savaşımının sonuçları olsun istemiyorlar. Hem tüm ezilen ve sömürülen kitleleri proletaryanın kurtaracağını kabul ediyorlar, hem iç savaşların proletaryaya militan-devrimci bir yetenek kazandırdığını kabul etmek istemiyorlar. Hangi mücadele biçiminin izleneceği, proletarya için bir tercih sorunu değil, sınıf mücadelesinin nesnel koşullarının bir sorunudur.

İç savaftan geçmiş bir ülkede sınıflararası güç ilişkileri de değişime uğrar. Zaten iç savaşa tutuşan sınıfların amacı, daha önceki güç ilişkilerini kendi yararına değiştirmektir. Mücadele, sınıflardan birinin üstünlüğü ile sonuçlanmasa da, iç savaş sonrası ülkenin toplumsal ve politik ortamı önceki dönemden farklı olur. Bir devrim, yenilse de devrim olarak kalır ve ekonomik, toplumsal, politik ve kültürel ilişkilerde önemli değişiklikler yaratır. Proletaryanın toplumsal devrimi de iç savaş biçiminde gelişir. İç savaşın ilk ve en önemli etkisi, toplumsal sınıfları saflaştırmasıdır. Çatışma tüm nüfusa

doğru öyle yayılır ki, hiç bir toplumsal grup, bu çatışmanın dışında kalmaz. Her sınıf ve onun politik hareketi, sınıfsal konumuna bağlı olarak çatışmada yerini alır. Sınıf mücadelesinin görece daha "barışçı" geçtiği dönemlerde toplumsal konumuna öne çıkarma zorunluluğu duymayan gruplar, mücadelenin biddetlenmesi ve sonucunun bir ölüm-kalım sorunu olduğunun kavranmasıyla birlikte, tüm güçleriyle mücadeleye katılırlar. O güne değin sınıflararası uzlaşma, işbirliği, toplumsal barış için uğraşan her reformist ve oportünist hareket, uzlaşmaz ve karşıt sınıfların birbirine karşı giriştikleri biddetli savaşla birlikte yenilgiye uğrar. Proletaryayla birlikte hareket etmeyen, burjuvazinin safındadır. Her şey bu denli keskin ve kesin. Fakat sınıflar mücadelesi deneyimi ve dersleri, sosyal-reformizmin ve oportünizmin burjuvazi ile birlikte hareket ettiğini gösteriyor. Sınıf mücadelesinin biddetlenmesi burjuva sendikacılığa dayanan güçleri de mücadele karşıtındaki tutumunu açıkça ortaya koymaya iter. Biz, burjuva sendikacılığın, iç savaşta proletaryaya karşı, sermayenin yanında yer aldığına yine sınıf mücadelesinin zengin tarihinden biliyoruz. Böylece bir taraftan düzen güçleri, burjuvazinin önderliğindeki toplumsal gericilik ve diğer tarafta devrimci bir sınıf olarak proletarya önderliğindeki tüm devrimci güçler saflaşıyorlar. Burada savaşın sonucunu, tarafların örgütlü düzeni, toplumu yanına çekmeleri ve dünya bağlantıları belirler.

Her ülkedeki iç savaş, dünya burjuvazisinin ve dünya proletaryasının dolaylı ya da dolaysız olarak yer aldığı bir savaftır. İç savaşın dünyadaki önemine göre, dünya güçlerinin katılmayı ve katılmı biçimi değişir. Fakat bir şey çok kesin: Her ülkedeki burjuva egemenlik ancak dünya burjuvasının desteğiyle ayakta kalabiliyor, emekçi sınıfların devrimci zaferi de dünya proletaryasının etkin desteğini gerektirir. Sınıf savaşımını, sahnesi tüm yeryüzü olan bir savaftır. Bu savaş artık ülkelerin sınıflarını aşmış ve bir süreden beri küresel iç savaş özelliği kazanmıştır. Dünya proletarya güçleri ile dünya burjuva güçleri artık belirli ülkelerde değil, tüm yeryüzünde karşı karşıya. Bu savaş iki sınıfın, iki dünyanın savaşımıdır.

Proletarya ile burjuvazi arasında iç savaş, burjuva toplumun nasıl bir kriz içinde olduğunun ifadesidir. Kriz tüm biddetleyle, mevcut toplumsal sistemin zamanının dolduğunu ve daha yüksek bir toplumsal düzene geçirmesinin bir zorunluluk olduğunu haber verir. Devrim yoluyla bir toplumsal dönüşüm olmadıkça, kriz çok daha büyük ve yıkıcı hal alır. İç savaşa, politik krize yol açan öne çıkan neden ne olursa olsun, bunun temelinde emek-sermaye çatışması var. Emek-sermaye çatışması, kendini çeşitli biçim ve yollarla ortaya koyar. İç savaş, proletaryanın yenilgisiyle sonuçlansa da, kapitalizmin temel çatışmasına bağlı olarak sınıf mücadelesi süreklidir. Koşulları olupur olupmaz iç savaş daha güçlü bir biçimde patlak verecektir.

Toplumda emek-sermaye çatışması olduğu sürece, toplumsal çatışma, kaçınılmaz çatışma hep sürecektir.

C.DAĞLI

1 MAYIS'TA TAKSİM'E

İşçi sınıfının kapitalizme ve emperyalizme karşı birlik, uluslararası dayanışma ve savaş günü olan 1 Mayıs'a artık günler kaldı. Türkiye ve K.Kürdistan'da politik örgütler bu önemli güne ilişkin son hazırlıklarını yapıyor, politikalarını keskinleştiriyorlar. Burjuva sendikacılar (ki DİSK yönetimi bunların başında geliyor artık) ve politik örgütlerin edimlerini yansıtan kitle örgütleri de aynı şekilde, söz uygunsu, 1 Mayıs'a ilişkin son sözlerini söylüyorlar.

Burjuvazinin işçi sınıfı içindeki ajanları olan burjuva sendikacıların bu önemli konuda nasıl bir politika izleyecekleri anlamak için onların açıklamalarını beklemeye gerek yok. "Perşembenin gelip Çarşambadan bellidir" deymi onların durumunu

yeterince izah ediyor. Onlar, burjuva sınıfa karşı olan görev ve hizmetlerini yerine getirmek için her zaman olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs'ı gerçek içeriğinden uzak, "bayram havasında" kutlanan bir penliöde çevirmeye çalışacaklar. Bu çerçevede 1 Mayıs'ı işçi sınıfının burjuvaziye meydan okuduğu, devrimde ısrar ettiği, bir gün, bir sembol olmaktan çıkarmak onların asli görevidir. Bu o kadar açık ki, üzerinde durmaya bile değmez.

Burjuva sendikacılar 1 Mayıs'ın devrimci özünü çeşitli yöntemlerle boğaltmaya çalışırken kendi varlık nedenlerine uygun davranmış oluyorlar. Zaten onlardan başka türlü bir davranış beklemek "abesle iştigal" olurdu. Bu anlamda onların durumu anlaşılır bir durumdur. Peki, devrimci zeminde kalmaya çalıştığını ya da bu zeminde olduğunu iddia edip de burjuvazinin bu uçaklarının kuyruğuna takılanlara; bizim bu oportünistlere ne demeli? Yani, başka zamanlarda, DİSK yönetimi dahil burjuva sendikacılara demediğini bırakmayan ama 1 Mayıs yaklaştığında onların gözünün içine bakan; onların gösterdiği yere kuzu kuzu giden, onların sözünden bir adım çıkmayan bizim bu oportünistlere ne demeli?

İşçi sınıfı adına, sosyalizm adına hareket edip de burjuva uçak sendikacıların kuyruğundan ayrılmayan siyasal yapıların, bu yıl 1 Mayıs'ta farklı davranışlarını ummak için ortada herhangi bir neden yok. Geçmiş uzun yıllar boyunca ne yaptılarsa, hangi politikaları izledilerse bu yıl da aynı ya da benzeri politikaları izleyeceklerdir. Tıpkı geçmiş yıllarda olduğu gibi

oportünist karakterlerini gizlemek için, uzun süre Taksim'den, Taksim'in 1 Mayıs Alanı olduğundan, aslında Taksim'e çıkılması gerekliliğinden, Taksim'in öneminden ve anlamından sözedecekler, sonra "ama" deyip burjuvazinin işçi sınıfı içindeki uçaklarının peşine takılacaklar. Arkasından da "bu yıl farklı yerdeyiz ama gelecek yıl mutlaka Taksim'deyiz" diye eklemeyi unutmayacaklar. Kafalarını kuma gömmüş bu dar görüşlüler yıllardır tekrarladıkları bu filmin devrimci işçiler, devrimin diğer güçleri tarafından fark edilmediğini sanıyor olmalı.

Dayet, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasının sınıf mücadelesi açısından, proletaryanın burjuvaziye karşı demokrasi ve sosyalizm mücadelesi açısından önemi varsa ve bu kabul edili-

yorsa lafısa sola çekilmeden yapılması gereken yapılmalı; 1 Mayıs Taksim'de kutlanmalıdır. 1 Mayıs'ın Taksim 1 Mayıs Alanı'nda kutlanmasının önemini kavramayanların ya da inkâr edenlerin ise bu soruya, kendilerini kandırmadan, doğru yanıt vermeleri gerekiyor: Görkemli 1978 kutlamalarından bu yana, burjuvazi neden 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasını biddetli çarşılarını göze almak, tankları, panzerleri Taksim'e yığmak pahasına engelliyor?

İşçi sınıfı ve diğer emekçiler, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasının önemini biliyorlar. 1988'den, oportünistlerin Taksim'den vazgeçip yönlerini başka alanlara diktikleri 1992'ye kadar, burjuvazinin bütün terörüne rağmen, Taksim'de ısrar etmelerinin nedeni budur. Taksim'de ısrar etmeyenler, emekçi sınıflar değil oportünistlerdir. Taksim'e gitmek istemeyenler, emekçi sınıflar değil ama emekçi sınıfları Taksim'den başka her yere götürenler oportünistler ve burjuva sendikacılarıdır. Hiç kimse "günahlarının" nedenlerini ve yükünü emekçi sınıfların omuzlarına yüklemeye kalkışmasın. Böyle bir çabanın kimseyi politik iflastan kurtaramayacağı şimdiye kadar görülmüş olmalı. Oportünistlerin burjuva sendikacıların kuyruğunda sürükledikleri "Abide-i Hürriyet" maceraları unutulmuş değil. Abide-i Hürriyet'in bir kapan olduğunu bizzat kendileri itiraf ettiler ama bunu açıklamayı unuttular: Yıllardır, Leninistlerin uyarılarına rağmen, o kapana niye girdiler ve emekçi kitleleri o kapana niye soktular?

Kabul etmek gerekir ki, burjuva uşadı DİŞK yönetimi bi- zim oportünistlerden daha uyanık. Abide-i Hürriyet'in artık i- yice tebhir olduğunu fark ettikleri anda "Taksim" diye diye dümeni Saraçhane'ye kırdılar. Eski söylemle kitleleri aldatma- nın olanağı kalmadığı yerde yeni bir söylem tutturmak aklın gereği idi. Aklın gereğini yaptılar ve burjuva sınıfı hizmetleri- ni emekçi sınıfları bir kez daha Taksim'den uzaklaştırmak ye- rine getirdiler. Peki, burjuva uşadı yüzü ayyuka çıkan DİŞK yönetimi "Taksim" diye diye dümeni Saraçhane'ye kırkarken o- portünistler ne yaptılar? Biz söyleyelim: DİŞK yönetiminden farklı hiçbir şey yapmadılar. Onlar da, tıpkı DİŞK yönetimi gi- bi, etkiledikleri kitleleri "gelecek yıl mutlaka Taksim'deyiz" vaadiyle yatıştırdıktan sonra dümeni Saraçhane'ye kırdılar.

Bu kısa hatırlatmalar gerekiyordu çünkü geçen yıl sahne- lenen bu oyun, ufak tefek değişikliklerle, bu yıl yine sahnele- necek gibi... Bunun belirtileri Nisan ayının başlarından itibaren fazlasıyla ortaya çıkmaya başladı. Pimdiden "bu yıl olma- sa bile, gelecek yıl mutlaka Taksim'deyiz" demeye başladılar bile. Fakat bu ifade dahi, onların aslında sorunun farkında ol- duklarını, Taksim'in herhangi bir alan olmadığını, gerçekte kitlelerin 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmak istediklerini ve bu ger- çedi kendilerinin de bildiğini anlatmıyor mu? Kitleleri yatıştı- rma için verdikleri sözleri onları ele vermiyor mu?

Biraz olsun düşünme yeteneği olan herkes bilir ki, 1 Ma- yıs'ın Taksim Alanı'nda kutlanmasında ısrar etmek basit bir "inatlaşma"dan kaynaklanmıyor. 1978'in görkemli 1 Mayıs kutlamalarında burjuvazi, komünizm hayaletini canlı biçimde gördü ve o gün bu gündür bu "hayalet"le bir daha karşılaşma- mak için Taksim'i yasakladı. Proletarya ve diğer emekçi sınıfl- lar ise orda kendi güçlerini, devrimi, komünizmi, burjuvazinin yüreğine saldıkları korkuyu gördüler ve bu nedenle Taksim'de hep ısrarlı oldular.

1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması proletarya açışından burjuva sınıfı meydan okuma, kapitalizme karşı savaşı geliş- tirme, komünizm hedefinde kararlılık anlamını taşıdı. 1 Ma- yıs'ın Taksim'de kutlanmasına burjuva sınıfı da aynı anlamı yükledi ve bu nedenle Taksim'de yapılacak kutlamalara karar- lılıkla karşı koydu. Kısacası, burada komünizmle kapitalizmin, proletarya ile burjuvazinin, devrimle karşı-devrimin karşılaşması vardı. 1992'de Doğu Perinçek'in peşine düşerek GOP Meyda- nı'na giden oportünistlerin arkalarını döndükleri, terk ettikleri ve bir daha yanına yaklaşmadıkları şey işte bu savaş meydanı idi. Bu savaş meydanında proletaryanın kırmızı bayrağını her yıl dalgalandırmak onuru sadece Leninistlere ait oldu.

Hangi Koşullarda?

Türkiye ve K.Kürdistan bu yıl 1 Mayıs'a burjuva toplumu derinden sarsan gelişmelerin yaşandığı koşullarda giriyorlar. Emekçi sınıflar, ama özellikle de Kürt halkı burjuvaziye karşı, faşist devlete karşı, kapitalizme karşı ayaklanmacı ruh haliyle savaşıyorlar. Faşist devletin kimyasal silahlarla yaptığı katli- ma Kürt halkının nasıl bir ayaklanmayla yanıt verdiğini bütün dünya gördü. Diyarbakır'da başlayıp bütün Kürdistan'a ora- dan İstanbul, İzmir, Adana gibi metropol şehirlere sıçrayan a- yaklanma, abartısız diyebiliriz ki, burjuva sınıfın yüreğini ad- zına getirdi. Ayaklanma, Kürt ulusunun nasıl bir bilinç sıçra-

ması yaptığını, özgürlük hakkını elde etmede nasıl bir kararlı- lık içinde olduğunu göstermesi bakımından da özellikle önem- lidir.

Kürt ulusundaki bilinç sıçramasının en iyi ifadesi ve kanı- tı, kendisini yatıştırmak isteyen uzlaşmacıları reddederek ça- balarını boşa çıkarmaları oldu. Kürt halkı Diyarbakır'da başla- yıp her tarafa yayılan ayaklanmasını sadece devletin barikatla- rını aşarak değil ama kendi içindeki uzlaşmacıların barikatları- nı da aşarak geliştirdi. Bu noktanın önemi burada: Ayaklanma pimdilik geri çekilmiş olsa bile yeni ve daha güçlü bir ayak- lanmanın ortaya çıkması her zaman beklenmelidir. Pimdinli ayaklanmasının daha dumanlı tüterken son ayaklanmanın pat- lak vermesi, bu söylenenlerin bir başka kanıtı değil mi? Bu ol- gu artık herkes tarafından net biçimde anlaşılmalı. Bun- dan böyle Kürt halkı devletin her zulmüne, her katliamına ya da katliam girişimine ayaklanmayla karşılık verecektir. Bu bi- linç düzeyi bir kez yakalanmıştır ve bundan geriye düşmek ar- tık sözkonusu olamaz.

Elbette ayaklanmacı ruh hali, sadece Kürt halkında değil, Türkiye işçi sınıfı ve diğer sömürülen kitlelerde de ortaya çıkmıştır. Bunun sayısız kanıtı var. Öfke ve kırgınlık, fabrikaları, iş yerlerini, emekçi semtlerini; kısacası her tarafı sarmış du- rumda. En ufak bir kıvılcım, emekçi kitleleri sokağa dökmeye yetiyor. En ufak bir bahane, yerel ayaklanmalara yol açıyor. Ve en önemlisi, her ayaklanma bir öncekinden daha güçlü, da- ha sarsıcı, daha yaygın oluyor. Bu toplumsal gerçedi görmek için, Pimdinli ayaklanmasyla son Diyarbakır ayaklanmasını karşılaştırmak yeter.

Burjuva sınıfı, devrimin toplumsal ordusunun bu girişim- lerine nasıl karşılık veriyor? Savaş uçaklarını, tanklarını, aske- rini, polisini, özel kuvvetlerini sokağa sürerek, sivil faşistlere linç provalarını yapılarak... Devrim ile karşı-devrim arasındaki ilişki işte artık böyle kuruluyor. Emperyalistler iç savaşın bu boyutlara gelmesini "Türkiye eski günlerine döndü" sözleriyle tanımlıyorlar.

1 Mayıs 2006'ya emekçi sınıfların ve Kürt halkının işte bu ayaklanmacı ruh haline sahip oldukları; burjuva saflarda ise tam bir karşılık, tam bir düzensizliğin egemen olduğu ko- şullarda giriyoruz. Artık ne devrimin toplumsal güçleri eskisi gibi yaşamak istiyorlar ne de burjuvazi eskisi gibi yönetebili- yor. Yıllardır hüküm süren bu koşullar bir kez daha en uygun düzeylerine geldiler.

Bütün bu nedenlerle bu yıl, demokrasi ve sosyalizmde, komünizmde, devrimde ısrarın sembolü haline gelmiş Taksim 1 Mayıs Alanı'na çıkmak her zamankinden daha önemli hale gelmiştir. Bu koşullarda devrimci zeminde kalmak isteyenle- rin yapmaları gereken şey, burjuva uşadı sendikacıların peşin- den kopup uzlaşma mesajları vermek değil, emekçi sınıfların devrimci ruh halini geliştirecek politikalar izlemektir. 1 Ma- yıs'ta bu yol Taksim'den geçiyor. Bunun dışında bütün yol- lar uzlaşmaya ve politik iflasa götürür. Leninistler, devrimci siyasal yapılara bir kez daha sesleniyor: Boş lakırdılarla daha fazla zaman yitirmeden 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmanın hazırlıklarına girişin. Taksim'de proletaryanın savaş bayrağını dal- galandırmak onurunu Leninistlerle paylaşın.

AMED UYANIYOR

İlk uyarı Pemdinli olayları sırasında gelmişti. Pemdinli'nin peşinden, bir çok ilçe merkezinde yoksul halk kitleleri halinde sokaklara dökülüp çyplak bedenleriyle gödüs gödüse çatıyor; bölgenin siyasi odağı, herkesin her seferinde "Acaba orası ne yapacak?" merakıyla baktığı yer olan Amed, sessizdi. O günlerde Amed'in sessizliği, Pemdinli'de başlayan ve dalga dalga yayılan kitle hareketinin tüm bölgeyi ateşler içinde bırakmasının önünde engel oldu. Çünkü herkes bilir ki, Kürt halkının kitle hareketine yön veren, moral veren, tüm halkın enerjisi ve inisiyatifinin yansıdığı yerdir Amed.

15 Pubat'ta yaşanan sessizlik daha ciddi bir uyarıydı. UKH, Pemdinli olayları sırasında Amed'in sessiz oluşunu önemsemedi, hatta bu sessizliğe örtülü destek sunduğu bile söylenmelidir. Çünkü, bizzat M. Karaylan'ın açıklamalarıyla, "olayların daha da büyümesi için" çaba sarf ettiler, hükümete son bir şans daha vermeyi uygun gördüler. Oysa halk "Amed neden sessiz?" diyerek, daha o gün sorunu görmüştü. UKH'nin bu sorunu gündeme alması için 15 Pubat'ı beklemek gerekiyordu. 15 Pubat günü, Batman, Mardin, Hakkari, Dırbak illerinde geniş çaplı protestolar olurken, bu kez Amed'in sessizliği, UKH'de "Neler oluyor?" dedirtmeye başladı.

Amed halkının bu sessizliği nasıl açıklanmalı? Bilinir ki, Kürdistan'ın en politik halkı Amed'de yaşar. Çok değil, geçen yılın Newroz'unda yüzbinlerce insanla kutlama alanlarındaydı Amed. Yine birkaç ay önce, kentte çıkarma yapan burjuva partilerin büyük tatanalarla hazırlanmış gezilerini de tam bir fiyasko'ya çeviren, yine onlardı. Bu manzarayı gören kimi burjuva yazarların dili tutulmuş, kiminin de dili çözülerek, C. Çandar gibi "Görülüyor ki Dırbak bakır UKH'nin nüfus alanı" gibi, "Allah söyletiyor" cinsinden kelimeler etmişlerdi. Öyleyse hiç kimse, bu son manzaraya bakıp, Amed halkını "düzene teslim olmak"la ya da "apolitikleşmenin kıskaçına girmek"le suçlayamazdı.

Son aylarda artan saldırılar ve emperyalizm dahil tüm sermaye cephesinin olağanüstü baskıları karşısında, geniş halk kitlelerinin destek ve hareketliliğine daha fazla ihtiyaç duyan UKH için, Amed son derece önemlidir. Amed olmadan, Kürdistan'da kitle hareketinin yaygınlığı ve sürekliliği garanti edilemez. Yoksul halkın militan hareketliliğine giderek daha çok ihtiyaç duyan UKH, Amed bilmecesini çözebilecek mi? Bu bilmecenin çözümü, Kürt halkının gerçek özgürlüğü için olmazsa olmaz doğrular içeriyor. Ve bir sorun, kendisini koca bir toplumun önüne koyduğu zaman, çözüm dinamiklerini de kendi içinde olgunlaştırmış demektir. Bu nedenle gündeme gelen "Amed'de neler oluyor?" sorusu, bir bilmece değil, çözüm için bulunan olgun etmenleri içinde barındıran bir epiştir.

Meseleyi doğru kavramak için, Amed'in Ofis semti ile Hançep sokaklarının bir karışılması yapmayı yeterli. Göz alıcı alışveriş merkezleriyle Ofis semti, Amed için, İstanbul'un Dıplı'sidir. Hançep ise, sıvasız evleri ve sokakta yarım çyplak dolayan bebekleriyle, İstanbul'un Bayramtepe'si, Ayazma'sı, Aydos'uudur. Yerle gök kadar birbirinden ayrılan bu iki farklı dünyayı aynı potada eritmek zaten yeterince zordu, şimdi imkansızdı.

Son derece politik ve buna paralel son derece uyanık olan Amed halkı, bu farkı sadece görmek değil, artık anlamlandırılmak nok-

tasındadır. Yıllar boyu süren çok sert bir mücadele içinde halk, sevgilerini ve devrimci iç güdülerini yeterince keskinleştirdi. Yazılı ve görsel yayınları izleme olanaklarının artması yanında, artık sürekli hale gelen kültür, sanat festivalleri, özellikle yoksul Amed halkına yeni ve daha gelişkin düşünme, muhakeme etme araçları sundu. Amed halkının sevgi ve iç güdülerine eplik eden kavrayış, bütün bu süreçte daha ileri bir düzeye ulaştı ve kimi Gündem yazılarının da belirttiği gibi, "Bir de bakıyoruz, sosyal sınırlar, kültürel sınırlar ve hatta duygusal sınırlar türemiş bir yerde."

Kültürel gelişkinlik ve onun sunduğu düşünme araçları, yoksul Amed halkına, kendileri ile Ofis semti ve civarı mesken tutmuş mülk sahibi Kürtler arasında, ayrılmayacak sosyal, kültürel, hatta duygusal sınırlar olduğunu, kavratmış görünüyor. Ofis'in mülk sahibi sınıfları içinden çıkan "politika aktörleri"nin dile getirdikleri güdü-biçimsel demokratik söylemlerin, kendi yaşamsal ihtiyaçlarını karşılamakta ne denli yetersiz olduğunu, Amed'in yoksulları şimdi daha net görüyor. Mülk sahibi sınıfların Amed'de hareketin iplerini elde tutmaları, nicedir Hançep gibi yoksul mahalleleri hareketin dışına düşürmüştür. Elbette, yoksul halk, yine alanları hınca hınç dolduracak, kendi ulusal kimliğine sahip çıkmakta orta sınıflardan geri kalmayacak. Ama şimdi onlar, artık dayanılmaz noktayı çoktan almış bulunan sefaletin ve işsizliğin de çözümüne sahip olmayı arzuluyor.

Hakkari, Mardin, Dırbak gibi, yoksulluk ve işbirliğinin çok daha yaygın olduğu, buna rağmen, mülk sahibi kesimlerle yoksulluğun görüntülerinin henüz birbirinden ayırt edilmediği yerlerde, Kürt halkı, hakaretin ortaya çıkardığı yerel halk önderlerinin ortasında toplanabiliyor. Fakat Amed'de politik yaşamın tüm köpe tablaları mülk sahibi orta sınıflar tarafından tutulmuştur. O mülk sahibi sınıf temsilcileri ki, artık uluslararası gezilerde yanlarına yalnızca sanayici ve ticaret erbabını alıyor, sadece onlarla görülmeye çalışıyor.

Pemdinliyle başlayan süreç Kürt halk hareketini iki yönlü bir emekçi sınıfı baskısına almış görünüyor. Bir yanda, en yoksul kesimlerin kendi içinden çıkardıkları öncüler etrafında, tabandan bir inisiyatif ve devrimci enerjile öne fırlaması ve mülk sahibi sınıflarla pratikte ayrışmasıdır. Diğer yanda, en yoksulların benzer atılımı gerçekleştirecek araç ve imkanlara sahip olmadığı yerlerde, bu kez aynı yoksulların mülk sahibi sınıfların politik platformunu sessizlikle protesto etmeleridir.

Temeldeki sınıf çıkarları birbirleriyle çatışan yoksul emekçi ve mülk sahibi sınıfları aynı politik potada eritmek, hemen her zaman, daha gelişkin imkanlara ve entelektüel çabalara sahip, burjuvaziyle geleneksel ilişki kurma olanağı olan mülk sahibi sınıfların yoksul kesimler üzerinde politik egemenlik kurmasıyla sonuçlanır. Mülk sahibi Kürt kesimlerinin, Amed'de bu geniş maddi imkanları vardır. Bu dengeyi korumaya çalışmak, Kürt halk hareketini orta sınıfların politik hegemonyasına terk etmek anlamına geliyor.

Dileyelim ki UKH, "Amed'de neler oluyor?"un cevabını, bu çerçevede arasın. Böyle bir çaba, ulusal-sınıfsal mücadelenin, Kürt halkının özgürlüğünün tek gerçek yolu olduğuna yıllardır dile getirilen proletaryanın devrimci sınıf partisinin de en içten desteğini alacaktır.

BAHAR İSYANDIR İSYANSA DEVRİM

Serhıldanlar büyüyor. Türkiye ve Kürdistan'ın her ili, her mahallesi eylem alanı, savaş alanı. Gerilla cenazelerinin sahiple-nilmesiyle başlayan Diyarbakır'daki çatışmalar, faşist devletin cenazeyi almaya gelen yüzlerce insanlara saldırarak silahlarla ateş etmesiyle büyüdü. Aralarında 3 ve 6 yaşında çocukların da bulunduğu 13 kişinin öldürülmesiyle Kürt ve Türk halkı serhıldanlara yöneldi. Başta Kürt halkı olmak üzere, yaşanan bu saldırılar, bir bilinç şıçraması yarattı. Bu süreçte olmasaydı gereken, Kürt ve Türk halklarının mücadele birliği adını öüp, halkların özgürlük mücadelesini yükseltmektir. Bu bilinçle Türkiye'den Kürdistan'ı selamlıyoruz. Leninistler olarak Gazi Mahallesi'nde yurtse-verlerle birlikte ortak örgütlediğimiz eylemi anlatmak istiyoruz.

Eylem, saat 20.15'te bir yoldaşımızın başlattığı "Biz buraya niye geldik? Savaşmaya! Biz buraya niye geldik? Savaşmaya!" sloganlarıyla karakola doğru yürüyüşe geçilmesiyle başladı; karakolun etrafı yodun polis ve panzerlerle çevirmişti. Burjuvazi öfkenin nereye yöneleceğini iyi biliyordu. Panzerler kitlenin üzerine sürülüyor, yapılan barikatlar ve kitle dağıtılmaya çalışılı-yordu. Yodun bir gaz bombası, tazyikli su, plastik mermi ve gerçek mermilerle kitleye saldırıyorlar. Kitle de molotoflarla panzerleri alev topuna çevirdi, panzerler püskürtüldü. Eylem alanı eylemcilere kaldı. Şık şık "Amed Halkı Yalnız Değildir", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Siper Yoldaşlığı", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Faşizme Karşı Silah Bahç-na", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganları atılıyor. TKEP/L imzalı pankartı-mız açarak yürümeye başladık. Bir anda Gazi'nin her tarafı sa-vaş alanına çevrildi. Bir tarafta savaşılıyor, bir tarafta molotoflar yapılıyor. Eylemcilerin iyi bir iş paylaşımıyla Kürt ve Türk

halklarının mücadele birliğinin pratikte örül-mesiyle gece saat 01.00 sularına kadar çatış-malar sürdü. Panzerler defalarca püskürtül-dü. Eylemciler tam anlamıyla gerilla tarzı savaşıyorlardı. Polislere saldırıp, eylemi Ga-zi'nin her tarafına yaydık. Eylemcilerin ara-sında silahlı Leninist milislerin ortaya çık-masıyla, çatışmaların atmosferi iyice değişti. Leninist milislerin üç ayrı noktada polise ateş açması, hem Gazi halkının hem de ey-lemcilerin savaşma azmini kat kat artırdı. Çevik kuvvet polisi Gazi'ye sokulmadı. Ga-zi'nin hakimiyeti, Gazi halkının elindeydi.

Eylem boyunca Gazi'nin her sokağında çatışma vardı. Polisin açtığı ateş sonucu ve gaz bombası saldırısıyla araların-da bir leninistin de olduğu toplam en az altı kişi yaralandı. Yoldaşımız ağır yaralananlar arasındaydı. Bir kez daha Leni-nistler olarak canımız, kanımız pahasına da olsa Kürt halkının yanında olduğumuzu, Kürt halkının yanında olduğumuzu, Kürt halkının kendi kaderini özgürce tayin etmesi için devri-mi geliştireceğimizi gösterdik. "Devrim Biziz Biz Devrimiz" sloganımız bir kez daha savaşın içinde, kavga alanlarında doğrulandı. Daha sonra polis bölgede terör estirerek Gazi hal-kına saldırdı. Yolda buldu insanları gözaltına aldı. Gözaltı sayısını belli değil.

Leninist Partinin politikaları savaşta karşılığını buluyor. İmdi Leninist Parti kadrolarına düşen görev, başlamış olan ayaklanmayı devrime dönüştürmektir. Her yeri eylem alanına çevirmek gerekiyor. Devrimci zor, devrim için bir gereklilik ve zorunluluktur. Leninistler her yerde eylemde olmalıydı. Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini dosta düşmana gösterme dö-nemidir. Bu da pratik devrimden başka bir şey değildir. İmdi hepimize çok iş düşüyor!

Her yerde isyan, her yerde devrim istiyoruz ve bunun için savaşacağız.

**DISA DISA SERHILDAN BÛİ AZADIYA KÛRDÛSTAN!
YAPASIN KÛRT VE TÛRK HALKLARININ
MÛCADELE BÛRLÛYÛ**

LENİNİST MÛLÛSLER//GAZÛ

NOT: Bu haber elimize mail yoluyla ulaşılmıştır.

2 Nisan gecesi Diyarbakır'da gerçekleşen saldırılarla ilgili yapılan protesto eyleminde polisın açtığı ateş sonucu yaralanan Behlül OCAK'la ilgili, YHD'de Mücadele Birliği tarafından bir basın açıklaması yapıldı.

Mücadele Birliği tarafından yapılan açıklamada "Kürt Halkı, devletin baskı ve zoru arttıkça her geçen gün daha büyük bir kararlılıkla serhıldanlara yöneliyor. Onlar, bu tavırlarıyla 'hiçbir şeyin zamanı gelmiş bir düşünceden daha güçlü olamayacağı' tüm dünyaya gösteriyorlar.(...) 2 Nisan akşamı Gazi Mahallesi'nde son dönemde gerçekleştirilen saldırıların protesto etmek için yürüyüşe geçen halkın üzerine de ateş açılmış, açılan bu ateş sonucu okurumuz Behlül Ocak kolundan ağır bir şekilde yaralanmıştır. (...) Bu olay da gösteriyor ki, devlet Kürt Halkının mücadelesini yalnızlaştırmak, onu başladığı yerde bozmak istiyor. Ama buradan bir kez daha haykırıyoruz: Kürt Halkı Yalnız Değildir!" denildi.

Devrimci İşçi Komiteleri adına basın açıklamasına katılan Yılmaz EKİ, kendisinin ve yaralanan Behlül OCAK'ın Karadenizli işçiler olduklarını, Karadenizlilerin son dönemde daha çok linç girişimleriyle gündeme getirilmeye çalışıldığını, bütün Karadenizlilerin bu linç girişiminde bulunan ırkçı faşistler gibi yansıtılmaya çalışıldığını, bunun doğru olmadığını, Karadenizli işçi ve emekçilerin Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etmesinden yana olduğunu belirtti. Yılmaz Ekşi, Kürt halkının mücadelesinin yanında olduklarını, açılışın ortak olduğunu, kafaların Kürt halkının haklı mücadelesinin yanına koyduklarını söyledi. Başbakanın cenazelere ve protesto eylemlerine katılanları kastederek, "kadın ve çocuk da olsalar gerekeni yapacağız" demek suretiyle katliamlara davetiye çıkardığını hatırlatan Yılmaz Ekşi, başbakanın bu açıklamasından sonra katliamların arttığını belirtti. "Bizleri analarımızın adlatmakla tehdit edenler bilmelidirler ki, biz 'onur ölümünden güçlüdür' diyoruz. ABD'nin uşaklığını yapanlar, Bushlar'a, Soroslara hizmet edenler, işçilere ve emekçilere saldırarak, Kürt halkını katlederek kapitalist sistemi ayakta tutmaya çalış-

KÜRT HALKININ YANINDA OLMAYA DEVAM EDECEĞİZ

ıyorlar" diyen Yılmaz Ekşi, Devrimci İşçi Komiteleri içinde Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez ve çingene işçilerin birlikte yer aldıklarını, birlikte mücadele verdiklerini vurguladı. Kürt ulusunun özgürleşmesinin kendilerinin özgürleşmesi anlamına geleceğini söyleyen Yılmaz Ekşi, konuşmasını işçiler ve emekçiler olarak Kürt halkının kendi kaderini özgürce tayin edebilmesi için üzerlerine düşeni yapacaklarını söyleyerek bitirdi.

Gazi Mahallesi'nde kolundan aldığı kurşun yarası ile ağır bir şekilde yaralanan Behlül Ocak ise, olayın nasıl gerçekleştiğini anlattı ve saldırılar

karşısında tüm varlıklarıyla Kürt halkının yanında olacaklarını vurguladı.

Basın açıklamasının ardından sonuna çeken DİHA muhabirlerinin, bir gün sonra Gündem gazetesinde yaptıkları haber ise hem olayı olduğu gibi yansıtmaktan uzaktı, hem de yapımlarını Kürt halkının özgürlüğü için seve seve ortaya koymuş insanların sözlerine yer vermiyordu. Bir köpüde ufak bir haber olarak yer alan basın açıklaması, sanki olay çalakalem geçiştirilmek istenircesine ele alınmıştı. Ülkede Özgür Gündem gazetesinin son dönem yönelimini göstermesi açısından önem verdiğimiz bu yaklaşımı doğru görmediğimizi buradan bir kez daha söylemek zorundayız. Olay, objektif olarak yansıtılsaydı, bu bile yeterli olacaktı; ama adeta fincancı katırlarını ürkütme için, ne Gazi Mahallesi'nde Leninistlerle yurtseverlerin ortak olarak yaptıkları eyleme ne de Kürt halkının özgürlük hakkını savunmak için bu eyleme yapımını ortaya koyan insanlara yer verilmemiş olmasının unutkanlık vb ile açıklamak mümkün değildir. Ülkede Özgür Gündem gazetesinin bu tavrına rağmen biz, Kürt halkının yanında olmaya devam edeceğiz ve Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını yer yerinde savunacağımızı buradan bir kez daha haykırıyoruz.

**YABASIN KÜRT TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ**

KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

Çatışmalarda ölen gerillaların cenazelerini, halkın kitlesel bir şekilde sahiplenmesi ve devletin bunu hazmedemeyerek halkın üzerine gerçek mermilerle ateş açarak saldırması üzerine başlayan çatışmalar hızla yayıldı. Eylemler boyunca aralarında küçük yaşta çocukların da olduğu 13 kişi katledildi. Buna karşılık Kürdistan'da serhildanlar artarak ve yayılarak sürdü.

Kürt halkı kendi kaderini özgürce tayin edebilmek için ayağa kalkmış durumda. Biz, Mücadele Birliği Platformu olarak, Kürt halkının kendi kaderini özgürce tayin edebilmesi ve halkların mücadele birliğini örnek için 5 Nisan günü saat 12:00'da Taksim Meydanı'nda Metro'nun yanında bir basın açıklaması düzenledik. Polis teşkilatının 161. kuruluş yılı nedeniyle Taksim Heykel'i önünde kutlama vardı. Bircümle faşistler, işçi ve emekçilere kapalı olan Taksim Alanı'na dolmuşlardı. Taksim Meydanı, proletaryanın kızıl alanı işgal altındaydı. Kendilerini gayet güvende hissediyorlardı; fakat faşistleri bir kez daha başırtarak, üzerinde "Kürt Halkı Yalnız Değildir / Mücadele Birliği" yazılı pankartımızı açarak sloganlarımızı haykırmaya başladığımızda tüm afra tafiraları tuzla buz oldu: "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Kürt Halkı Yalnız Değildir"... Bunun üzerine sivil faşistler tarafından provokasyon yaratılmaya çalışıldı; buna izin vermedik. Tüm sivil ve resmi faşistlere tarihsel sonuçları haber verircesine sloganlarımızı daha gur bir şekilde attık. Faşist köpekler saldırmaya cesaret edemediler. Böylesine büyük bir cesaretle onların karşısına çıkmamız hepsini başkına çevirmişti. Tarihsel bir an yaşıyorduk. Halklarımızın cellatlarının karşısına Kürt ulusunun özgürlük piarlarıyla çıkıyorduk.

"Hiçbir şey zamanı gelmiş düğünce den daha güçlü değildir" diye haykıryorduk "Son günlerde üzerinde yaşadığımız topraklarda yaşanan tüm gelişmeler, bu tarihi sözü doğruluyor. Kürt ulusu kendi kaderini özgürce tayin edebilmek için ayağa kalkmış

durumdadır.

...Devletin kitlelerin üzerine açtığı ateş ve attığı gaz bombaları sonucu ölenlerin sayısı 13'e yükseldi. Aralarında 9 yaşında çocukların da olduğu 13 insan acımasızca katledildi.

Başbakan'ın 'çocukta olsa, kadın da olsa güvenlik güçlerimiz gerekeni yapacaktır' sözleri yeni katliamlara davetiye çıkarmıştır. Ekonomik ve siyasi kriz içindeki sistem krizden çıkışın yolunu halkı katletmekte bulmuştur.

...Devrim, üzerinde yaşadığımız topraklarda nesnel köklere sahip. Kürt ve Türk emekçilerinin istekleri var olan sistemin sınırları içinde, var olan hükümet tarafından karşılanamayacak istemlerdir. İşçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu ile Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin edebilmesinin ön koşulu, üzerinde yaşadığımız topraklarda bir devrimin olmasıdır. Ancak demokratik bir halk devrimi ile işçi sınıfı ve emekçiler iktidarı alabilecek, Kürt ulusu kendi kaderini özgürce tayin edebilecek ve zindanlar yıkılıp devrimci tutsaklar özgürleştirilebilecektir. Ancak bir geçici devrim hükümeti işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın bu istemlerini karşılayabilecektir.

...Üzerinde yaşadığımız topraklarda devrim, günden güne gelişiyor. Kürt halkının nasıl ayaklanmacı bir ruh hali içinde olduğu görülüyor. Artık hiçbir güç onları bu noktadan geriye götüremez.

Biz Mücadele Birliği Platformu olarak Kürt halkının açılarının kendi açılarımız olduğunu, Kürt ulusunun özgürlüğünün kendi özgürlüğümüz olduğunu buradan bir kez daha haykırıyoruz. Kafamızın onların kafasının yanına yüreğimizi onların yüreğinin yanına koyuyoruz. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin edebilmesi için üzerine düşeni yapmaya devam edecektir.

Devrim, gücünü en sonunda herkese kabul ettirecektir. O zaman burjuvazinin kürsüsünden halka tehditler savuranlar o kürsülerle birlikte tarihin çöplüğüne yuvarlanacaklardır." diyorduk. Basın metninin okunmasının ardından eylemimizi sloganlarımızla sonlandırdık. Bu büyük tarihsel anda Kürt ulusunun yanında olmanın kıvancını yaşıyorduk. Halklarımızın mücadele birliğini örne konusunda atılmış olan bu adınların gururuyla yürümeye devam ettik.

ANTEP SOKAKLARI ISINIYOR

Birçokların dediği gibi, birden mi işindiy acaba sokaklar, yoksa Leninistlerin dediği gibi ard arda gelmiş, artmış, kızışmış sınıf mücadelesinin bir sonucu muydu yaşanan gelişmeler?

Marksistler her zaman olaylara diyalektik bir gözle bakmışlardır. Daha düne kadar "Kürt halkı barış istiyor" diye haykırırlar son yaşanan gelişmelerden nasıl bir sonuç çıkarıyorlar acaba? Veya "sınıf çok geri" diyenler son dönemde hızla gelişen sınıf hareketini nasıl yorumluyorlar acaba?

Olaylara ak ve kara gözlüğüyle bakanlar gelişmeler karşısında her zaman yalpalamaya ve halkın güvenini yitirmeye mahkûm olmuşlardır. Esas olan, olayların gelişim seyrine bakabilmektir. Gelişimin yönüne bakarak politika üretene yalnızca Leninistler olmuşlardır. Geçen her gün Leninistleri doğrulamıştır.

Senelerdir Kürt halkına karşı yürütülen işgal ve imha politikasında hiçbir değişiklik yok. Muş kırsalında kimyasal silahlarla 14 gerillanın katledilmesi, operasyonların genişleyerek devam etmesi, Öcalan üzerinde uygulanan tecrit, bunca zamandır öfke biriktiren Kürt halkında bir patlama, serhıldan yaratıyor. Bu serhıldan da bir anda "duru gökte çakan pîmpek" misali gerçekleşmedi. Senelerdir yüklediği enerjiyle harekete geçen Kürt halkı bir anda sermayeyi köbeye sıkıştırdı. Evlatlarının cenazelerine on binlerle sahip çıkan Kürt halkına karşı devlet her zamanki gibi katliamla cevap verdi. Ama her şey tabii ki devletin hesaplarına uymadı. Bir anda Kürdistan ve Türkiye topraklarında ayaklanma rüzgârları esti.

Kürt halkının serhıldan Antep'te de çeşitli eylemlerle selamlandı. En başta yaklaşık 150 kişiyle AKP il binasına "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganlarıyla yürüyüp gerçekleşti.

Ardından Vatan Mahallesi ve Çıksorut Mahallelerinde molo-toflu korsan eylemler gerçekleştirildi. 2 Nisan akşamı Çıksorut Mahallesi'nde gerçekleşen eylemde sokaklar

ateşe verildi. Bu eylemi bahane eden devlet ise, 3 Nisan sabahı kar maskeli özel timleriyle gerçekleştirdiği ev baskınlarında 12 yurtsever genci gözaltına aldı ve gözaltılardan 6'sını ertesi gün çıkarıldıkları mahkemece tutuklayarak cezaevine gönderdi.

Devlet terörü bununla da sınırlı kalmadı. 3 Nisan günü de Vatan Mahallesi'nde gerçekleştirilecek eylem dolayısıyla mahallenin abluka altına alınmasıyla OHAL görüntüleriyle karşı karşıya kaldık. Mahallede bulunan Genç Emekçiler Birliği Derneği de sürekli sivil polisler tarafından taciz edildi. Panzerler, akrepler otomatik silahlarla kuşandılarak ateşe açmaya hazır hale getirildi, özel hareket timleri uzun namlulu silahlarla mahallenin merkezinde konuşlandırıldı, çevik kuvvet otobüsleri birçok sivil polis aracı mahallede terör estirdi. Birçok genç kimlik kontrolünden ve aramadan geçirildi. Sadece vatan mahallesi değil bütün Antep'te polis ve asker teyakkuz haline getirildi, savaş pozisyonuna girdi.

Antep Sokakları İşçiler Tarafından Zaptedildi

Belediye otobüslerinin özelleştirilmesine karşı Gazi-Ulaş işçilerinin eylem dalgası gelişerek devam ediyor. Daha önce 85 bin imza toplayan ve kitlesel bir eylemle belediyeye yürüyüp yapan işçiler, 3 Nisan günü yine sokakları işitti. 3 Nisan günü saat 12.00'de Tümtis Sendikası

önünden başlayan yürüyüp, Gaziler Caddesi ve şehir merkezinden geçilerek belediye önüne kadar devam etti. Yapılan basın açıklamasının ardından yürüyüşe katılan 2.000 kişi, Büyükşehir Belediyesi önünde oturma eylemi yaptı. 9 Nisan günü Antep'e gelecek olan Tayyip Erdoğan'ı "karşılama" çabasının da yapıldığı eylem, Balıklı Parkına kadar gerçekleşen yürüyüşle devam etti. Yürüyüş esnasında bizler de "Yaşın İşçilerin Mücadele Birliği" ve "Fabrikalar Tarlalar Siyasi Üttidar Her şey Emeğin Olacak" sloganlarımızı attık. Yaklaşık 2,5 saat süren eylem boyunca "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok", "Yaşın Sınıf Dayanışması", "Yaşın Örgütlü Mücadelemiz", "Başkan Paşırma Sabrımızın Tahırması" sloganları atıldı. Özelleştirme kararı geri çekilinceye dek eylemlerin kararlı bir şekilde devam edeceği belirtildikten sonra da eylem sona erdirildi. Eylemde kadın ve çocukların kitlesel ve coşkulu katılmaları da dikkat çekiciydi.

Ezen ulusun işçileri, yeni başında bir ulus eziliyorken, asla özgürlük yüzü göremez. Kürt ve Türk emekçi sınıflarının ortak, birleşik devrimi tek kurtuluş yoludur.

YAŞIN BİRLEŞİK DEVRİMİ! YAŞIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!

Mücadele Birliği Okurlarına Ölüm Tehdidi

Antep'te akşam vakti merkezi yerlerde "Mart İşyandır Ayaklanmadır Devrimdir" pullamaları yapan 3 okurumuz, sivil polisler tarafından durduruldu. Okurlarımız polisler tarafından ölümle tehdit edildi. 1 saat kadar bekletilen okurlarımıza sözlü sataşmalarda da bulunan polisler, devletin gerçek yüzünü, işkenceci, katliamcı yüzünü bir kez daha göstermiş oldu.

Antep polisi daha önce de birçok baskı ile mücadelemizi engellemeye çalışmıştı. Bu engelleme ne ilk ne de sondur. Bunu biliyoruz ve buradan bir kez daha haykırıyoruz: Hiçbir baskı bizleri haklı mücadelemizden alıkoymayacak. Baskılarımızın, tehditlerimizin, işkencelerimizin, katliamlarımızın hesabını işçi ve emekçi halklara ödeyeceksiniz. Bu günler uzak değil.

KATİLLERDEN HESAP DEVRİMLE SORULACAK BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

ANTEP MÜCADELE BİRLİĞİ

AMED'E ATEPTEN KÖPRÜLER KURALIM

Newroz döneminin bir "erken doğum" a yol açacağına dair düşünceler daha önce dile getirildi. Sınıflar savaşının dengeleri, yarattığı sonuçlar ve karşılıklı yaratılan ruh halleri, böyle bir erken doğum" a uygundu. Neydi bu koşullar, kısaca özetleyelim: Sermayenin farklı kampları arasındaki kavga, onu yeteri kadar bölmüş ve yıpratmıştı. Tekelci egemenlik devrim karışığında tüm sermaye gruplarının "milli mutabakat" ını sağlayabilecek durumda dedildi. Kürt halk hareketinde ise, mülk sahibi sınıfların pasifizmi ile yoksul emekçi kesimlerin devrimci atılımı, çıkarları çelişkili bu iki halk kesimi arasındaki duvarları kalınlaştırmıştı. Yoksulların devrimci kitlesel atımları, halk hareketlerinin asıl sürükleyici gücü haline geliyor, mücadele hem hedefler hem de yöntemler açısından sertleşip radikalleşiyordu. Türkiye içi sınıfların yaygın eylemleri ve devrimci faaliyetin canlılık dönemine girmesi, bu tabloyu tamamlıyordu. Sınıflar savaşımının ortaya çıkardığı bu denge, sokağa ve politikanın diline de yansıyor, devrimin kitlelerinde öfke, karşı-devrimin tabanında ise "tahammülsüzlük" duyguları kabarıyor-du.

Böylece koşullar altında, hiçbir taraf, iç savaşın keskinleşmesini önleyemez. Ne sadduyu çadırları etkili olabilir, ne de tarafsızlar bu konularını koruyabilir. İç savaşın kutuplaştırdığı politik kitleler için, bir uzlaşma ve "güven" ortamı yaratmak amacıyla her iki tarafın aynı anda geri çekilmesi söz konusu olamaz. Bu derece sertleşmiş bir politik arenada, bir tarafın geri adım, karşı tarafça bir zafer olarak ilan edilir. İç savaşın dediğimeyen bir kuralıdır bu. Nitekim, Ulusal Kurtuluş Hareketi, bir uzlaşma noktası yaratmak amacıyla silahlı güçlerini geri çektiğinde, hedeflerini ve yöntemlerini buna göre revize ettiğinde; bu geri adımlar sermaye tarafından bir "zafer" olarak ilan edildi. Burjuvazi zaferini ilan etsin, bundan ne çıkar dememek gerekiyor. Diğer savaşlarda olduğu gibi, iç savaşlarda da psikolojik üstünlük, moral donanım, askeri hareketlerin sonucunu belirleyebilecek denli etkindir. Burjuvazi ilan ettiği zaferiyle, çöküntüye uğramış olan moral gücünü tazeledi.

2005 Newroz'u, coşkusu ve kitleselliğiyle, karşı-devrim cephesinde alarm zilleri çaldırmıştı. Sonrasında neler yaşandığını herkes gördü. Linçler, bayrak provokasyonları, New-

roz kitlesel gösterisine karşı-devrimin verdiği cevap oldu. Devrim ve karşı-devrimin sokakları ele geçirme mücadelesi, karşılıklı olarak öfkeyi ve "duyarlılığı" keskinleştirmişti. Bu ruh hali içinde girilen 2006 Newroz'u, bir taraf için zafer, diğer taraf için bir moral bozukluğa gerekçesi haline geldi. Açık katliam tehditlerine rağmen Newroz alanları dolup taştı. Karşı-devrim cevabını, dağlarda kimyasal silahlar kullanarak verdi. Elini çabuk tuttu. Çünkü, Newrozun yarattığı ivmeye fren koymak, yoksul emekçi kitleleri moral bozukluğuna sürüklemek, mülk sahibi sınıfların pasifliğini birbirlerine döndürmek amaçlıydı.

Amaca vasıl olunamadı. K.Kürdistanlı yoksulların tepkisi, bu kez gerçekten sert oldu. Pembedinli olayların kat kat ağan bir devrimci öfke, günler ve gecelere yayılan bir isyan ve dişe diş bir kavga. Bu bir ayaklanma değilse, başka nedir?

Siyasi başkent Amed'de günler süren ayaklanma, çevre il ve ilçelere yayıldı. Amed, bir kez daha, her Kürt'ün gözünü çevirdiği bir yer olduğunu kanıtladı. Zor araçları her yerde ön plandaydı, uzlaşmanın gölgesi bile kalmamıştı sokaklarda. Yoksul kitleler, ellerinde ne varsa onunla ve sınırsız tanınmayan öfkeleriyle girdiler kavgaya. Öfke öylesine uç noktalara varmıştı ki, bunun biraz gerisine düşen yurtsever Kürtler bile hızla hedef haline gelebiliyordu. Valilikler ve emniyet müdürlüğü binaları başta olmak üzere, tüm resmi kurum binaları, karakollar, bu öfke patlamasından nasiplerini aldılar. Amed gibi büyük kentlerin üzerinde duman, içinde yangın hiç eksik olmadı. Kentlerin polis gücü, bu güçlü kitlesel öfke patlamaları karşısında, çok kısa sürede kontrolü kaybediyor; hemen her yerde ordu güçleri devreye giriyordu. Ne tanklar, ne savaş uçakları, ne de panzerler, Kürt halkının öfkesini korkuya dönüştürebildi. Kalabalık yoksul kitleler, kent savaşlarına özgü bir hareketlilikle, günler süren bir gövde gösterisini sahneye koydular. Her an nereden çıkacağı belli olmayan kalabalıklar, ana caddeleri trafiğe kapatıyor, resmi binalara saldırıyor; polis yeterli gücü toplayıp karşı saldırıya geçtiğinde, onlarca ara sokakta gözden kayboluyorlardı. Müdahale için ara sokaklara giren polisler, camlardan, balkonlardan atılan taşlar altında başına dönüyor, bir anda kendilerini öfkeli kalabalıkların kuşatması altında bulabiliyordu. Amed Belediye Başkanlığı

"Kent hiç bu kadar uzun süreli bir infial yaşamadı" derken, farkına varmadan çok önemli ve isyanın hareket biçiminden çok daha derin bir gerçeğe işaret ediyordu.

Ulusal-Sınıfsal Kurtuluş Manifestosu

Amed'in ateşlediği kent ayaklanmalarının ayırdedici yanı, ne sertliğinin dozajıdır, ne de uzun döneme yayılmış olmasıdır. Böylesine ölüme meydan okuyan bir öfke ve muazzam baskılar karşısında böylesine direngen bir isyan, ancak en yoksul sınıfların sadık karakterine dayanabilir. Amed ayaklanmasında sınıf kını çok etkin bir rol oynadı. Ayaklanmayı omuzlayanlar, kanlarını akıtanlar, şehrin en yoksul semtlerinden çıkmış gelen işsiz gençler ve kadınlar oldu. Kürt halkının en yoksul kesimlerinin sürüklediği bu ayaklanma, ulusal-sınıfsal kurtuluşun kitleler tarafından ilan edilen bir manifestosuydu adeta. Kürt ulusal kurtuluşuna adanmış Karayılan: "Bu halkı durduramayız, ne bizi dinlerler, ne de seçilmişleri" sözleriyle, isyanın kendilerini de almış olduğunu itiraf ediyor.

Amed, uzunca süredir mülk sahibi sınıfların pasifliğinin adını aldığı altın ezildi. Yoksul emekçi kitleler, bu pasifizm çemberini kıracak bir gerçek arıyorlardı. Gerilla cenazeleri, yoksullara bu genel gerekçeyi sundu. Cenazelerde en çok haykırılan slogan: "Barışa Hayır" oldu. Protesto için bir günlüğe bile olsa kepenk kapatmayan küçük mülk sahipleri, bu öfkeden nasiplerini aldılar. Sıra, sermayenin diğer sembollerine geldi. Bankalar yakıldı, büyük alışveriş merkezleri dağandı. Bugüne dek mülk sahibi sınıfların pasifizmini sessizce protesto eden yoksul halk, ilk defa bu denli yaygın ve açıkça tepkilerini gösterdi. Ayaklanma boyunca tayin edici kitleler, yoksullar oldular, harekete kendi renklerini kattılar. Nasıl olmasın? Ezilen bir ulus olmanın tüm yükünü omuzlayanların, bütün bedellerini ödeyenlerin, bütün acılarını çekenlerin, kendilerine özgü duygularla, eğitim ve içgüdülerle olaylara damgasını vurmaları neden kaçınılmazdır? Bundan sonraki tüm olayları derinden etkileyecek, çok önemli bir gelişmedir bu. Gelişmelerin hangi yönde etkileneceğine bir bakalım.

Birincisi, bundan böyle, yoksul kitlelerin devrimci atımları, mülk sahibi sınıfların uzlaşma politikalarının yedeği olmayacaktır. Ya-

kın geçmişte yaşanan kısa süreli yoksul isyanları, öfke patlamaları, uzlaşmacıların konumlarını sadımlaştırmıştı, onları burjuvazinin gözünde "ezilen ulusun aşırlılıklarını önleyen emniyet sübabı" haline getirmişti. Fakat bugünden sonra yoksulların öfkesi herkesi, kendilerini hesaba katmaya zorlayacaktır. Amed Ayaklanmasıyla yoksul Kürtler, sürüklenen değil, sürükleyen konuma yükseldiler. Bundan böyle, burjuvaziye uzatılan her el, yoksullar tarafından reddedilecek.

Ulusal-sınıfsal kurtuluş manifestosu olan Amed isyanının iç savaşa yapacağı diğer önemli etki, devrimin darbelerinin daha uzun süreli, burjuvaziye soluksuz bırakacak yaygınlıkta ve sıklıkta gerçekleşmesi olacaktır. Bütün Mart ayı boyunca olan budur. Bu Mart boyunca, sadece Amed ve diğer Kürt illeri değil, Türkiye'nin büyük şehirleri de devrimin kalabalık kitlelerini sokaklarda gördü. Gecekondu yığınlarına karşı yoksul mahallelerin dişe diş kavgaşı, bu topraklara hakim olan ruh haline dair güçlü bir kanıttır. En yoksul kitlelere dayanan halk hareketleri, uzlaşmazlık ve burjuvaziye güvensizlik karakterleriyle ön plana çıkarlar. Oysa, Kürt halk hareketinin uzlaşmacı çizgisi, sık sık devrimin darbeleriyle sersemleyen burjuvaziye, ihtiyacı olan soluklanmayı, politik manevra için güç ve ittifak biriktirme olanağı sağlıyordu. Eder tekeli sermaye, böylece sert ve uzun bir iç savaşta halen daha iktidarı koruyabiliyorsa, bunun önde gelen nedenlerinden biri, devrimin kitlesel atılımlarının uzlaşmacı ve oportünist gruplar tarafından sürekli kesintiye uğratılmasındadır.

Devrimin soluksuz darbeleri, burjuvaziye felç edebilir, onu çok daha derin ve yaygın iç kavgalara sürükler. Ancak, kesintili süreçler, burjuvaziye yığılan yönlerini yenileme, karşı-devrim saflarını tahkim etme ve devrimci kitle eylemlerinin etkilerini binlerce farklı yoldan silikleştirme fırsatı sunar.

Soluksuz Bir Devrim İçin Amed Dersleri

Devrimin soluksuz darbeleri, sadece yaygın kitle isyanlarıyla gerçekleşemez. Bu noktada, Amed'de patlak veren ayaklanmanın eksik yönlerine gelmiş bulunuyoruz. Amed Ayaklanması, Filistin İntifada örneğinde görebileceğimiz gibi, sınırlı sayılabilecek zor araçlarının kullanımının ötesine geçmedi. Nihai saldırı aşamasına gelmemiş temel örgütlülük araçları ve destek güçleri yaratılmamış bir isyan için, zor araçlarının kontrollü kullanımı, akla uygundur. Amed halkı, büyük ölçüde kendiliğinden bir eğilime yöneldiği bu ayaklanmada, iç savaşın en önemli derslerini özümsemiş bir halk olarak davrandı; kitlelerin kontrollü kullanımını, iç savaşın sadıladığı bu birikimin yönlendiriliğindedir. Fakat ayaklanma güçleri, karşı saldırıları gödüslenebilecek hazırlık ve donanma da ihtiyaç duyarlar.

Her ayaklanmada, ister uzun döneme yayılmış olsun, isterse kısa döneme, isyancı güçler nefes almak, güçlerini gözden geçirmek, hareketin ileri yönlerini içselleştirip pekiştir-

mek için, kendi mekanlarına geri çekilirler. Böylesi soluklanma dönemlerinde ayaklanma güçleri, karşı-devrimci bir saldırıya kalkışmaktan alıkoyacak, onları buldukları savunma konumunda mıhlayacak daha küçük savaşçı birliklerini mutlaka kurmalıydı. 20.yüzyılın bütün ayaklanmalarının en önemli derslerinden biri budur. Devrimin soluksuz darbeleri, büyük kitlesel kalkışmaların görece sakin ara dönemlerinde doğan boşluğu dolduracak küçük eylem grupları sayesinde, süreklilik kazanabilir.

Yoksul kitlelerin ayaklanmaları, Kürdistan'ın en büyük kentlerinden başlayarak, daha küçük kentlere doğru yayıldı. Geçmiş dönemde, daha küçük kentlerde başlayan isyanların büyük kentlere doğru yaygınlaşması, bir istisna; tersi her zaman bir kaidedir. Bu nedenle tekeli egemenlik, Amed başta olmak üzere, Kürt kentlerini geri kazanabilmek için her şeyi yapacak, her şeyi göze alacaktır. Ayaklanma başlar başlamaz, bütün çevre illerden polis ve ordu güçlerinin kente yığılması ve fiili bir ablukanın başlaması boşuna değil. Kent içinde estiren tehdit in haddi hesabı yoktur. Bir çok ölüme, yüzlerce yaralanmaya yol açan olaylar, burjuvazi için kenti geri alma operasyonunun ilk halkasıdır. Bundan sonra olabilecekler dair bir işaret, Türkiye başbakanının tehdit dolu sözlerinden okunabilir. Harekete katılan çocuk ve kadınları açık hedef haline getiren bu sözlerdeki tehdit, saklanmaya gerek duyulmayacak denli gerçektir. Ölümlerin, yaralanmaların ve gözaltıların çoğunluğunu çocuklar oluştururken, bu sözlerin boş tehditler olduğunu kim iddia edebilir?

Tekelciliğin kentleri geri almak için yaptığı askeri yığılma ve uygulamaya koyduğu tehdit, 92-93 döneminin hatırlatıcısı. O dönemde yaygınlaşma eğilimine giren kent isyanlarının bastırabilmek için, kırsal alanların denetimini kaybetmek pahasına, kentlere büyük güç yığılır, abluka süreklileştirilir ve dahası, kentlerin toptan yığılmasına dahi girilirdi. Örnekleri bilinmiyor. Bugünlerde kentler, toptan yığılmı mümkün kılmayacak denli büyük, ama bir süre için için uygun. Kentleri teslim almayı hedefleyen bu uzun süreli avı sırasında, kırsal alanları kendine alanlarına çekilmiş olan savaşçı grupların, nasıl bir işlevi olması gerektiği mutlaka gözden geçirilmelidir. 92-93 döneminde savaşımı dağlarla sınırlamak, kentlerin ayaklanma gücünün asıl temelini oluşturan gençliği kırsal alana çekmek, önemli bir hatıydı. Bu hatanın altında, kentlerin kitlesel ayaklanma gücünü, gerilla eylemlerinin yalnızca destekçisi olarak görmek anlayışı yatıyordu. Oysa, bütün büyük devrimlerin tarihi, bu anlayışın tam tersini; yani gerilla eylemlerinin, kitlelerin ayaklanma gücünün destekçisi olarak konumlandırılması gerektiğini defalarca kanıtlamıştır. 92-93 döneminde, ayaklanmanın en dinamik çevrelerini kaybeden, korkunc bir baskıyla pasifikasyon çemberine sokulan kentler, kırsal alan savaşçıların etkisini de büyük ölçüde kısıtlamış oldu.

Kırsal savaşçı güçleri, yalnızca kendi belirledikleri savunma alanlarında kalırlarsa,

kentleri pasifize eden bu büyük süreli avına se-yirci kalırlarsa, 92-93 döneminin hatasını yinelemiş olacaktı. Kentlerin kitlesel ayaklanmalarıyla kırsalın dolaysız-birlelik eylem çizgisini yaratmak, burjuvaziye ve silahlı karşı-devrim güçlerini her iki alanda da sürekli savunma durumunda bırakmak sonucunu doğuracaktı.

Birlelik Devrimin Ateşten Köprülerini Kurmak

Amed ayaklanmasının bir kez daha kanıtladığı en önemli gerçek, devrimin birlelik karakterine ilişkin olandır. Bir devrimin en temel karakterleri, büyük devrimci atılım döneminde kendilerini kabul ettirmek için bütün güçleriyle ortaya çıkarlar. Devrimlerin temel karakterleri, öncü yapılar tarafından yaratılmazlar, tersine onlar kendilerini öncü yapılara dayatırlar. Devrimin karakterini tanımayan, ona uygun tavırlar, hareketler ve örgütlenmeler inşa etmeyen öncüler, kuşkusuz sürekli açmazla düşerler.

Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin, eder zafer yüzü görmek istiyorlarsa, birlelik karakterli bir devrim olarak inşa edilmelerinin, buna uygun örgütler ve tavırlar ortaya konulmasının önemi, Amed isyanlarında açıkça görüldü. Amed ayaklanması, burjuva iktidarı gerçek anlamda sarstı, korku, endişe ve panik duygularına sürükledi. Ancak burjuvazi, üst üste yapılan güvenlik zirvelerinde "asıl korkulanın, olayların Türkiye kentlerine sıçraması" olduğunu söylerken, sarstımanın, ama yığılmanın olmasının sevincini duyuyordu.

Kürt halkının en yoksul kesimlerinin omuzlarında yeniden tarihin ön sahnesine fırlayan ulusal-sınıfsal kurtuluş perspektifi ve halkın buna uygun eylemleri; birlelik devrimin ö-rülmesi için, eskisinden çok daha güçlü bir zemini sunuyor. Yoksul emekçi kitleler, kapitalizm karşısında aynı açlıklarını omuzluyorlar. Bu durum birbirlerini daha rahat anlamalarını ve binlerce yoldan mücadele birliğini örmelerini sağlıyor. Mücadele birliği süreci, hımdiden ilerliyor. Ancak Leninist Partinin görevi, süreci hızlandırmaktır. Amed ayaklanması, Kürt halkına, yalnızca bir ülkenin değil, iki ülkenin emekçilerinin aynı süreçte ayaklanmasının bir zafer getireceğini çok güçlü, kolay unutulmayacak bir biçimde öğretmiştir. Kürt halkının nesnel temelleri olan mücadele birliğine, ayaklanmanın verdiği bilinç açıklığıyla, daha net ve azimle sarılabileceği öngörme, yanlış olmaz.

Kürt halkıyla mücadele birliğini kurmak ateşten bir köprüdür. Çok büyük bedeller gerektirir. Çünkü bu, tekellerin en büyük korkusunu gerçekleştirmektir. Devrimci halklar, birliği, kendi ulaşıtlıkları düzeyin gerisine düşmek için değil, daha ileri atılımlar gerçekleştirmek için arzularlar. Kürt halkları, ayaklanma düzeyine ulaşıtlı eylemlerini, "barış, kardeşlik" söyleminin gölgesine itelemek isteyen reformist ve oportünist sola değil, bu ateşten köprüyü geçmeye ve her türlü bedeli ödemeye hazır olduğunu gösteren sağlam karakterli, "kemik kıran" partilere eğilim gösterecektir. Ancak bu eğilimi yanlış değerlendirmeye hatasına düşmeyelim. Kürt halkı, bu birlik arayışlarında, kendi tarihi ve politik değerlerine saygı bekleyeceklerdir.

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 291. Gününde

Ölüm Orucu savaşçıları, içeride ve dışarıda devrim için yürümeye devam ediyorlar. Devrim onların kararlı tutumuyla serpilip geliyor. Tarih onların adlarıyla yolunu açıyor...

Serpilimiz bugün Ölüm Orucu eyleminin 291. gününde. Kıyıklar F tipi zindanında Ölüm Orucu eylemini sürdüren Peyhmus Poyraz ise 125. gününde.

Dışarıda Ölüm Orucu eylemini sürdüren Fatma Koyupınar 9 Nisan tarihi itibariye eyleminin 337. gününde.

Ölüm Orucu'na dışarıda başlayan Behiç Aşçı ise bugün eyleminin 8. gününde.

Devrim onların eriyen bedenlerinde boy atmaya devam ediyor.

Daima... Zafere Kadar

Merhaba Yoldaşım,

Öncelikle onurlu eyleminin kardeşinde saygıyla ediliyorum. Anadolu topraklarında kaç ulus olsak da, kaç dil konuşsak da dünyanın öbür ucunda yabayan bir yoldaşın acısını yüreğimizde hissedebiliyorsak, senin gibi yan biziymişimizdeki bir yoldaşımızın savaşımının büyüklüğünü hissetmemek mümkün değil...

Sosyalist olmak, devrimci olmakta, insan olmakta ısrarsa; insanlık bitmeden bu kavgamızda bitmeyecektir yoldaşım. Kaç cesur yürek insanlığın bu büyük kavgası yolunda tüm benliğini namluya sürmüştür. Onların sevdaları bizlere kalmıştır. Bu çark artık kanla, kolla, bacakla cebelleşerek dönmeye çalışıyor. Gün be gün zafer zılgıtlarımız çoğalıyor. Ömrümüz insanlıkla epdeder. Gel gör ki yüreğimizde tapıdık-

şımız onurlu, haklı kavgamızın ölçütü yok, daha doğrusu ölçütü bulunamaz.

Bütün serhat bölgesinin ovaları, kıraç köyleri, insanına benzeyen dağları sende, yani gözlerinde saklı. İşte herkes senin onurlu eylemine tanık oluyor. Doğa bile bu eylemi doğuran etkenler kardeşinde öfkesini kusuyor.

Bir gün elbet bu topraklarda, kavgasının verdiğimiz her karışta, güçlü ellerimizle zafer bayrağımızı dikeceğiz. Düpman her zaman tüm çirkinliğiyle kardeşimizde dursa bile devrimci ruhumuz kardeşinde yok olmaya mahkumdur. Eylemini en içten duygularıyla selamlıyorum.

Daima yanında olacağız.

Antep Üniversitesi'nden Bir Öğrenci

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

AVUKAT BEHİÇ AĞÇI ÖLÜM ORUCUNDA!

"Sizler İçin Öleceğiz"

Avukat Behiç Ağçı Ölüm Orucunda. 5 Nisan 2006 Dünya Avukatlar Gününde, İstanbul Barosu üyesi ve Çadadp Hukukçular Derneği Genel Merkez Yönetim Kurulu üyesi Av. Behiç Ağçı Ölüm Orucuna başladığını Dişli'deki ikametgahında yaptığı basın açıklamasıyla duyurdu.

Av. Behiç Ağçı açıklamasında bugün hapisanelerde uygulanan tecrid politikalarına karşı Ölüm Orucuna başladığını söyledi. Ölüm Orucunu politik bir eylem biçimi olarak ele aldığı ve devrimci bir avukat olduğu için Ölüm Orucuna başladığını söyleyen Ağçı, katliamlara tanıklık ettiğini, yüzlerce cenaze kaldırdığını, her biri ayrı ayrı dedere sahip insanları birer birer ölümsüzlüğe uğurladığını, bunu yaparken açlıklarını hep içine gömdüğünü ve koşturmaya devam ettiğini be-

lirtti. Bir avukat olarak çepitli bedeller ödediğini, gözaltına alınıp ipkence gördüğünü, tutuklandığını, F tipi zindanlarda kaldığını, müvekkilleriyle görüşmelerinin yasaklandığını dile getirerek; devrimciliğin insan olma süreci

anlamına geldiğini, bu nedenle hep siyasi iktidar tarafından hedef haline getirildiklerini ama bundan gurur ve onur duyduklarını söyledi. Eder pratikleriyle bu baskılara hedef olmasalar kendilerinden büphe edeceklerini dile getirdi.

Sözlerini 19 Aralık katliamında Ceyhan Zindanında ölümsüzleşen Halil Önder yoldaşının mektuplarından yaptığı alıntıyla bitiren Behiç Ağçı, "Sizler için öleceğiz" dedi. Bu şekilde farklı bir biçimiyle de olsa müvekkillerinin haklarını savunmaya devam ettiğini, tecridin kaldırılması

gerektiğini, bu ülkede hukuk ve adaletin olmadığının da belirtti.

Av. Behiç Ağçı'ya destek olmak için 5 kişi de süresiz açlık grevine başladı.

Avukatlardan Adalet Bakanına Protesto

Av. Behiç Ağçı'nın 5 Nisan'da Ölüm Orucuna başlamasının ardından bir araya gelen Devrimci ve Demokrat avukatlar 6 Nisan'da Behiç Ağçı ile Dayanışma Komitesi oluşturdu. Dayanışma Komitesi almış olduğu karar doğrultusunda İstanbul Barosu'nun organize ettiği "Adalet Erişim" seminerine katıldı. 7 Nisan'da Lütfi Kırdar da yapılan uluslararası seminerde Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in konuşması Dayanışma Komitesinden Av. Taylan Tanay tarafından kesildi. "Seyn Bakan siz bunları anlatıyorsunuz ama bakın bizde neler oluyor, bu ülkede bir avukat Ölüm Orucunda" diyerek konuşmasına başlayan Tanay, korumalar tarafından yerlerde sürüklenerek dışarı çıkartıldı. Dayanışma Komitesinden diğer avukatlar olarak bizler de Tanay'ın yarım kalan konuşmasını tamamladıktan sonra daha önceden hazırladığımız bildiri metinlerini katılımcılara dağıttık, korumalara müdahale edip Tanay'ın tekrar salona alınmasını sağladıktan sonra korumaların metni dağıtan bir avukat arkadaşımıza müdahale etmesi üzerine seminere katılanlar ve bizler bu durumu protesto edip polisleri dışarı çıkarılmasını sağladık. Dağıttığımız metinde, Ölüm Oruçlarının devam ettiği, devletin cezaevleri için çözüm yerine ölümsüzlüğü tek seçenek olarak dayattığı, bunun da Ölüm Orucu eylemlerinin artarak devam etmesine neden olduğu, yaşanan ölümlerin siyasi sorumlusunun Adalet Bakanlığı olduğu, bakanın bugün Adalet Erişim toplantısında nutuklar çekmesinin utanç verici olduğu, tecridin kaldırılması ve ölümlerin durdurulması gerektiği yer alıyordu.

Avukatlar günü kapsamında yapılan seminerde 20 avukat tarafından protesto edilen bakan, konuşmasını kısaca keserek açıklama yapmadan toplantıyı terk etti. Ancak bu defa da bu konuda hiçbir açıklama yapmaması üzerine "Ölüm Oruçları devam ediyor, gerçeklerden kaçamayacaksınız, bu ülkede 121 insan öldü, bu sesi hep duyacaksınız" bağırışmaları ve protesto alkışları arasında kaçarcasına toplantı salonundan çıktı.

Dayanışma Komitesinden Bir Avukat

DEVRİMCÝ BASIN SUSTURULAMAZ!

Devrimci basın emekçileri olarak 3 Nisan Pazartesi günü Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Yayınlarımızın F tipi zindanlara çepitli gerekçelerle alınmamasını protesto ettiğimiz açıklamada, "F Tiplerinde Devrimci Basın Engelleniyor, Devrimci Basın Susturulamaz" yazılı ve "Mücadele Birliği, Devrimci Demokrasi, Yürüyüş, Atılım, Proleter Devrimci Duruş, Odak, Kızyıl Bayrak" imzalı bir pankart açtık. Yapıtığımız basın açıklamasında;

"Devrimci basın, toplantı kararı olmamasına rağmen sırf içinde "Komünist", "Ölüm Orucu", "Kürt" vb. sözcükler geçtiği için içeri alınmıyor. Ya da F tiplerinde yaşanan hak gasplarına ilişkin haberlere yer verildiği için... İmindi soruyoruz sizlere; tutsakların kendi haberini okumasının ne tür sakıncası var. Bir gerçeği yazmayalım mı, susalım ve F tiplerindeki ipkencenin suç ortağı mı olalım? Size soruyoruz, gerçekler yazılmadığı zaman gerçek olmaktan çıkar mı? Hayır, biz gerçekleri yazmaya devam edeceğiz!" dendi.

"Devrimci Basın Üzerindeki Engellemeler Kaldırılmalı", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarının ardından Galatasaray Postanesi'nden devrimci tutsaklara yayınlarımızı postaladık ve açıklamamızı sonlandırdık.

6 Nisan Perşembe günü devrimci sosyalist basın emekçileri olarak, konuyla ilgili Sultanahmet Adliyesi'nde, Tekirdağ F Tipi Ceza İnfaz Kurulu görevlileri hakkında suç duyurusunda bulunduğumuz ve ardından bir basın açıklaması yaptık.

"Devrimci Basın Susturulamaz", "Haber Alma Hakkı Engellenemez", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarıyla açıklamamızı bitirdik.

DISA DISA SERHILDAN

Sermaye sınıfı her geçen gün tarihin çöplüğüne batarken, kendini bir gün daha fazla ayakta tutabilmek için emekçi halklara ve onun öncülerine saldırıyor. Yeni katliamlar gerçekleştiriyor. Amed'de gerillaların cenazelerini sahiplenen Kürt halkına saldırarak emekçi halktan 7 kişiyi katletti. Bunun sonrasında Amed'e destek vermek için Türkiye ve Kürdistan'da her yerde serhıldanlar başladı. Toplam 11 kişi katledildi. Onlarcası yaralandı, 400 den fazla kişi tutuklandı.

Bizler de Kürt halkının yalnız olmadığını göstermek ve destek olmak için, 31 Mart Cuma günü Leninistler olarak Bayramtepe'de bir eylem gerçekleştirdik. "Dısa Dısa Serhıldan-LENİNİSTLER" pankartını açarak, ana caddede yürüyüşe geçtik. "Amed Faşizme Mezar Olacak", "Dısa Dısa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Yaşın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Faşist TC Ordusu Kürdistan'dan Defol", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", sloganlarıyla yürüyüş boyunca cadde molotoflandı. Bayramtepe Meydanı'na geldiğimizde, caddeyi molotoflarla keserek lastiklerle büyük bir ateş yaptık. Polisi beklemeye başladık. Leninist milislerin silah-

larla havaya ateş açması, eyleme katılanları coşturdu. Meydanda bulunan insanlar alkışlamaya başladı. Ateşin başında marş söylendi, sloganlar atıldı. Tam bir buçuk saat süren eyleme polis müdahale edemedi ve çareyi sadece girip çıkarak yapmakta buldu. Halk, "çevik kuvvet yığınak yaptı dikkatli olun hewal" diyerek eylemcileri sahiplendi. Ara sokaklarda sloganlarla daşıldık. Polis Bayramtepe'ye girmeye cesaret edemedi. Girseydi çıkamayacaklarını onlar da biliyorlardı. Gerçekleştirdiğimiz eylemle bir kez daha Kürt halkının yanında olduğumuzu, Kürt halkının yalnız olmadığını gösterdik.

Pimdi, sermayenin saldırılarına karşılık Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini örme zamanıdır. Süreç pratik bir süreçtir. Leninist Parti kadrolarına çok iş düşmektedir. Her yeri eylem alanına çevirmek gerekiyor. Parti bayrağı her yerde, her eylemde olmalıdır. Başlayan serhıldanı büyütmeye dönüştürülmüştür.

**KÜRT HALKINA KALKAN ELLERİ
KIRDIK KIRACADIZ!
YAPASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!
FAŞİST TC ORDUSU KÜRDİSTAN'DAN DEFOL!**

Bayramtepe'den Leninist Milisler

NOT: Bu haber elimize e-posta yoluyla ulaşılmıştır

KÜLTÜR SANATLA
dayanışma etkinliği

Ali Asker
Grup Çöl Rüzgarı
Grup Emeğe Ezgi
Ayışişi Şiir Grubu
Slayt Gösterimi

TARİH: 15 Nisan 2006 Cumartesi

SAAT : 19.00 - 23.00

YER: YILDIZ DÜĞÜN SALONU

Atatürk Cad. No: 143 SARIGAZI

(Eski İETT Otobüsleri Son Durak -

GEM Dersanesi Yanı

Tel: 0 216 621 63 12)

İRTİBAT TEL: 0 542 479 73 39
0 212 249 44 43

BİLET SATIŞ NOKTALARI

- * Doğanlar İletişim - Turkcell Bayii (Sarıgazi Merkez, ışıkların yanı. Heykellin karşısı)
- * Vira İnternet Cafe (Türk Telekom'un karşısı)
- * Kartelen Kırtasiye (Demokrasi Caddesi)

Almanya'dan Serhıldana Destek

Son dönemde Kürdistan'da yaşanan operasyon ve katliamları protesto etmek için, Almanya'nın Stuttgart şehrinde bir protesto yürüyüşü gerçekleştirildi. Yaklaşık 350 kişinin katıldığı yürüyüşte atılan sloganlar ve taşınan pankartlarla, Türk devletinin uyguladığı katliamlar protesto edildi. Kürt yurtseverlerinin düzenlediği yürüyüş, Türkiyeli örgütler de destek verdi. Bizler de yürüyüşe "Yaşasın Kürt ve Türk halklarının Mücadele Birliği", "Serhıldan Jiyane", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Schluss Mit dem Massakar in Kurdistan" yazılı ve Emek Kültür Merkezi imzalı dövizlerimizle katıldık. Kürtçe, Türkçe ve Almanca olarak, yaşanan katliamların lanetlenmesi sloganları attık. Çokkulu bir şekilde gerçekleşen yürüyüş, Türk konsolosluğunun önünde yapılan protesto açıklamaları ve yürüyüşün bitiminin ardından yapılan konuşmalarla sona erdi.

**YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ
SERHILDAN JİYANE!**

Reutlingen Emek Kültür Merkezi

İZMİR'DEN EYLEMLER

İzmir 13 Mart Savaşçıların Yolunda

13 Mart 1982'de idam edilen üç komünist işçi İbrahim Ethem Coşkun Necati Vardar ve Seyit Konuk'un ölümünü, faşizmin katliamlarının hesabının ergeç sorulacağını duyurmak amacıyla Mart Ayı içerisinde Çiğli-Güzeltepe ve Bornova Mevlana Mahallelerinde TKEP/L imzalı "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor Savaşıyor", "İbrahim Ethem Coşkun ölümsüzdür", "Necati Vardar ölümsüzdür", "Seyit Konuk ölümsüzdür" "Yıllar Bizi Yıldıramaz", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" yazılımları yapılmış ve bir çok duvara da TKEP/L imzası atılmıştır.

Faşist devletin katliamları bizleri devrim yolundan alıkoymamıştır, bundan sonra da koyamayacaktır. Proletaryanın üç komünist önderinin, 13 Mart Savaşçıların açtığı yoldan zafere kadar ilerleyeceğiz.

Kürt Halkının Serhıldanını Selamlıyoruz

Faşist TC'nin Diyarbakır'daki gerilla cenazelerine halkın sahip çıkmasını hazme-

demeyip saldırmasıyla başlayan Kürt halkının serhıldanını selamlamak için 2 Nisan Pazar günü Çiğli-Güzeltepe Bölgesinde "Diyarbakır Halkı Yalnız Değildir", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Kürt Halkına Kalkan Elleri Kıracacağız", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm" yazılımları yapılmış, bir çok duvara orak çekiçli TKEP/L imzası atılmıştır.

İzmir'den Diyarbakır'a: "FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA"

Diyarbakır'la başlayıp Batman, Siirt, Mardin, İstanbul gibi illere yayılan serhıldanlara İzmir'den de destek vermek amacıyla TKEP/L, MLKP ve PKK tarafından Çiğli-Güzeltepe'de bir eylem yapılmıştır.

5 Nisan Çarşamba günü Uður Mumcu Parkında toplanarak üzerinde "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak! MLKP, PKK, TKEP/L" yazan pankart açılarak yürüyüş başladı. Yürüyüş boyunca "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Faşist TC Kürdistan'dan Defol", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Amed Halkı Yalnız Değildir", "Katil Devlet Hesap Verecek" ve "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. Güzelte-

pe merkezinde bulunan sadık ocağının oraya gelindiğinde, Güzeltepe ve Çiğli Koop'a giden kavşağın ortasındaki yol molotoflarla ateşe verildi. Burada da bir süre sloganlar atılırken, çevredeki duvarlara "Amed Halkı Yalnız Değildir", "Faşizme Karşı Silah Başına" yazılımları ve TKEP/L imzaları atıldı. Eylemde ayrıca TKEP/L pankartı açıldı. Bir süre sonra bölgeye gelen az sayıdaki polis, kitleyi uzaktan izlemeye yetindi. Polislerin bulunduğu bölgeye doğru molotoflar atıldı. Faşist kolluk güçleri, kitleye yaklaşmaya cesaret edemediler. Bir süre sonra polisler uzaklaşmak zorunda kaldılar. Leninistler olarak bizler, alanda biraz daha bekleyip sloganlarımızı attıktan sonra pankartlarımızı bir duvara asarak eylemi bitirdiğimizizi duyurduktan sonra dağıldık.

Diyarbakır'la başlayan serhıldanlar, Türkiye ve Kürdistan topraklarına yayılmaya devam ediyor ve edecek. Biz Leninistler, Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkını sonuna kadar savunacağız ve Kürt Halkına Kalkan Elleri Kıracacağız.

**FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!
KÜRDİSTAN FAŞİZME
MEZAR OLACAK!**

İzmir'den Leninistler

NOT: Bu haberler, elimize e-posta yoluyla ulaşılmıştır

Ayıbdı'ımızda "SAVAŞ VE KADIN" Sempozyumu

12 Aralık günü, güpegündüz devrimci bir kadının kaçırılması, hepimizin bildiği gibi toplumda büyük bir patlamaya neden oldu. O gündün bu yana yürütülen kampanya ile bu patlama, biriken kin ve öfke, örgütlü bir eylemselliğe dönüştürüldü.

Sevdamızın çölyüğü ilk kez İHD'de yaptığımız basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurmuştuk. İHD'ye şömmayan öfke, İstiklal Caddesi'ne taşarak büyük bir çatışmaya dönüştü. Bu ses, kendisine birçok ses katarak, "Hepimiz Birer Sevdamız" çölyüne dönüştü. Bize de "Hepimiz Birer Sevdamız" kampanyasının örgütlemek düptü. İzmir, Antep, Ankara, Adana, Eskişehir yaptıkları eylemlerle bizi yalnız bırakmadı. Ayıbdı'ımız, Sevdamıza destek mektuplarıyla doldu. Ziyaretler moral ve güç verdi. "Sevdalarımız Yalnız Değildir" sloganı ete kemiğe büründü. Ve nihayet, kampanya için belirdiğimiz zaman doldu... Bu demek değil ki kadına karşı yapılan biddet suçlarına karşı tavrımız bu zamanla sınırlı... Hayır... İnsana yabancı sömürü sistemi var oldukça cinsler arası eşitsizlik de var olacak ve kadına dönük biddet varlığını sürdürecektir. Açık ki, sınıf savaşıma içinde yer alan bizlere karşı egemenler, cinsel işkence yöntemlerini kullanmaya devam edecekler. Bunun, savaşıma vereceğimiz alanlardan birisi olmaya, insanlık özgürleşene kadar devam edeceği kesindir.

Kampanyamızın son bölümü olan Savaş ve Kadın Sempozyumu'nu, 1-2 Nisan tarihleri arasında gerçekleştirdik. Öncelikle sempozyum mekanı olan Ayıbdı Sanat Merkezi'ni misafirlerimizi ağırlayacak güzel bir mekana dönüştürmek için hummalı bir çalışmaya giriştik... Ayıbdı çalışanları olarak yorucu bir süreci, hızlı yodun ve insanüstü bir çabayla, dostlarımızın maddi manevi desteğiyle bitirdik. Ayıbdı yeni çehresiyle konuklarını ağırlamaya hazırды artık.

Direnşin merkezinden Irak halkının, Iraklı kadınların ve çocukların sesini bize taşıyan Saher yoldaşımız ve eşi, sempozyumdan iki gün önce geldiler ve biz tadilatla uğraşırken, onlar kendi hazırlıkların yaptılar. İç içe geçen bu birliktelik güzeldi. Birçodumuz dillerini biliyorduk ama yüreklerin sesi anlaşmanın bir yolunu buluyordu.

Vakit artık geldi ve 1 Nisan sabahı artık hepimiz hazırдыk. Sem-

pozyumun ilk saatlerini film gösterimine ayırdık. İranlı yönetmen Abbas Kiarostami'ye ait olan, Ten(On) adlı film, Tanya arkadaşımızın yaptıdığı sunumla gösterime sunuldu. Verilen kısa bir aradan sonra Savaş ve Kadın başlığından oluşan sempozyumun ilk oturumuna geçildi. Bu oturumda yer alan konuşmacılar, Sibel Özbudun ve Emekçi Kadınlardan Yeşim Tunçsan oldu. Oturumu Songül Yücel yönetti. "Önce Afganistan, sonra Irak, şimdi de şıranın kimde olduğu bilinmiyor... Suriye mi İran mı, yoksa Sosyalist Kore mi?" diyerek oturumu açan Songül Yücel, sözlerine böyle devam etti: "Emperyalist kapitalist dünya, kendi yıkımını engellemek için insanlığın yıkımını zorunlu görüyor. Bu zorunluluk 11 Eylül gibi bir çölyüğü kendi elleriyle gerçekleştirilmesini getirdi. Bir anda savaş hatıramları her yan kapladı. Füzeler, kilometrelerce uzaktaki insanların evlerini kapladı, kimimiz sokakları doldurdu. 'Bu savaşı durdurabiliriz', 'kapitalizme ölüm' çölyüğü yankılandı dünya sokaklarından". Savaş konusunda yapılan bu genel vurgunun ardından oturum yöneticisi sözü Sibel Özbudun'a bıraktı.

"Savaş ve Kadın başlığı üzerine sorunu tartışmanın karşı karşıya olduğumuz saldırdı düptüdüdüdüdü bizi tartışacaklarını düptüdüdüden, konuyu kapitalizmde kadın olarak almak istiyorum" diyen Sibel Özbudun, "1999 yılında ekonomide kadının istihdamı %33 iken, bugünlerde %20'lerdedir. Bu nedenle kadınların ekonomideki istihdamı artıyor demek yanlış olur, çünkü kadınlar ancak bodaz tokluğuna çalıştırılıyor. Kadınların %95'i ev kadını olarak yetiştiriliyor artık. Bu anlamda neo-liberal talan politikalarının kadın ve erkeğe vaad edecek hiçbir şeyi yoktur" diyerek sözlerine devam etti. İstatistiklerle güçlendirilmiş konuşması değerli bilgilerle doluydu. Televizyon dizilerinden günde bilmem kaç kere kadınlara tokat atılmasının izletilmesinden tutun da, ABD'de her beş dakikada bir kadına tokat atıldığına kadar, ayrıca Fransa'da kadınların %72'sinin, Almanya'da ise %300'nün aile içi biddete maruz kaldığıyla ilgili bilgiler sundu.

Son zamanlarda Dünya Bankası vb. kapitalist örgütlenmelerin kadın sorununa sahip çıkar gibi görünmesinin tam bir iki yüzlülük olduğuna vurgu yapan konuşmacımız, bir soru yönelterek konuşmasını sonlandırdı. "Sivil toplum örgütlerinin kurulup amacı ve neden bu kadar yaygınlaştığı" sorusu, verimli tartışmaların yapılmasına neden oldu.

İkinci konuşmacımız, aynı zamanda sempozyum örgütleyicisi EKA temsilcisi Yeşim Tunçsan, Kürt illerinde yaşanan serhişdanları selamlayarak sözlerine başladı. "Savaşın yalnızca kadınlar üzerindeki etkisine değinmek eksik olacaktır. Savaş kadını erkeği çocuklarıyla tüm bir toplu ücadele etmemiz de zorunluluktur" diyerek sürdürdü konuşmasını ve sonunda kadın erkek el ele vererek bir mücadeleye çağrı yaparak sonlandırdı.

Kısa bir aranın ardından hepimizin sabırsızlıkla beklediği an gelmişti. Irak'ın sesini bize taşıyacak olan Irak Kadın Hakları Savunma Merkezi'nden Avukat Saher Mahdi'nin konuşma saati gelip

çatmıştı. “Yoldağlar” diyerek konuşmasına başlayan Saher yoldağımız, direnişin gücünü yüreğinden kopup gelen kelimelerle anlattı. Direnişi, bizim bilincimizde maddi bir varlığa dönüştürdü. Görüneni değil, görünenin ardındaki gerçekleri bir bir ortaya serdi. Sempozyuma katılmayanların da bu gerçekleri öğrenebilmesi için, Saher yoldağımızın konuşmasının tam bir metnini bu derginin sayfalarında bulacaksınız. Bu haber yazışının sınırlarına sığdıramayacak kadar önemli anlattıkları.

Yeterdik ki Filistin halkının tabii intifadasını Filistinli bir kadından dinleyelim... Tabii generalleri yetiştiren analarımızın tanıyalım... Belki bu kez olmadı, ama en kısa zamanda Filistinli kadınlarla da buluşmaya söz veriyoruz.

II. Oturumumuzun konularından olan Filistin’de Kadın başlılığı, davetlimiz olarak sempozyumda bulunan Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği Başkanı Füsün Bandır ele aldı. Tabii generallerden Fatma Gazallara, Delallerden Leyla Halidlere selamlar göndererek başladığı konuşmasına ve ekledi, “öyle zor ki Filistinli kadını anlatmak... Filistinli kadını anlatmak demek onlar gibi yaşamak demek... Yine de anlatmaya çalışacağım” diyerek Filistin’in tarihine ve verilen mücadeleye değinen bir konuşma gerçekleştirdi.

Arapça çevirileri yapan Filistinli Selam arkadaşımıza, katkılarından dolayı teşekkürü bir borç biliyor yüreğine ve adızına sadıq ediyoruz.

Zaman hızla ilerliyor ama sözlerimiz bitmiyordu. Sanat ve Kadın başlığından oluşan III. Oturuma ancak birkaç saatlik bir gecikme ile geçebildik. Iraklı yoldağımızın anlattıkları o kadar önemliydi ki, hiçbirimiz sorun etmedi bu gecikmeyi. Bundan dolayı biraz bekletmek zorunda kaldığımız konumuz Berrin Tabii ve Ünsancıl Piir Atölyesine, ayrıca tüm katılımcılarımıza bir kez de buradan teşekkür ediyoruz. Piirlerini okuyarak konuşmasına başlayan Berrin Tabii, bir kadın piir olarak karşılaştığı sorunlardan ve edebiyat eserlerinde kadının nasıl ele alındığına örnekler verdi. Ardından sahneyi Ünsancıl Piir Atölyesine bıraktı. Kadın piirlerinden oluşan güzel bir kolaj sunan Ünsancıl emekçileri, büyük bir beşeni ile karşılandı. Sempozyuma sundukları katkıdan dolayı teşekkürler.

Sempozyumun ilk günü böylece kapanmış oldu. Yorucu ama bir o kadar güzel bir günü Ayşiyemizde bizimle birlikte olan tüm dostlarımızla birlikte başarıyla sonlandırmış olduk. İkinci günün hazırlık çalışmalarına hemen başladık.

3 Nisan Pazar sabahı Ayşiyemizde yeni güne ilk günün heyecanı ve coşkusuyla hazırlandı. Bu kez toplantı salonu olarak oturma salonu tercih edildi. Tiyatro salonunda ise kadın konulu slayt gösterisi, gün boyu aralıksız olarak gösterildi. Saat 13.00 gösterildiğinde Kadına Karşı Biddet başlığından oluşan ikinci günün ilk oturumuna geçildi. Kadına dönük biddetin tartışılacağı bu bölümde amaçımız, bu saldırının hukuksal ve sadıq açısından ele alınması idi. Konularımızı da bu amaca uygun seçmiştik. Kadına dönük ipkencenin bir biçimi olan tecavüz davalarını takip eden Av. Eren Keskin, aynı şekilde Gözaltında Tecavüz adlı bir kitabı bulunan Av. Meryem Erdal özellikle seçilmişlerdi.

Av. Meryem Erdal ciddi sadıq problemleri nedeniyle, Av. Eren Keskin ise, sempozyumdan yarım saat önce Taksim Meydanında gerçekleştirilen Kürt halkına yapılan saldırıyı protesto etmek isteyenlere polis tarafından gözaltına alınması nedeniyle katılmadılar. Adli tıp uzmanı olan Pbnem Korur Fincancı ise olayın sadıq boyutunu bize sunacakları ama katılmadılar. Yine de Av. Murat Ak ve

Hemşire Ülke Peyda’nın yaptığı sunumlarla Kadına Karşı Biddet konusu irdelenebildi.

İpkencenin en idrenç biçimini bedeninde yaşayan Sevdamız da aramızdaydı. Ve onu, duygularını paylaşmak üzere kürsüye çağırıldı. Her zamanki gibi dimdik ayakta, kararlı sesi ve şık yumruğuyla çıktığı konuşmaya... Iraklı yoldağımızın anlattıklarından aldığı moralle daha bir güçlüydü sesi...

Verdiğimiz kısa bir aranın ardından Saher Mahdi için düzenlenen basın toplantısına geçtik. Bu bölümde çeviriler konusunda bize yardımcı olan Turan arkadaşına bir kez de buradan teşekkür ediyoruz. Saher yoldağ konuşmasına Iraklı kadınların bundan 1.400 yıl geriye götürülmek istendiğini vurgulayarak başladı. Ve genel olarak kadın hakları konusuna vurgu yaptı. Elbette anlattıkları çok önemliydi. Ama önceki gün toplantıda bulunmayanlar vardı aramızda ve onlar direnişle ilgili bilgi almayı bekliyorlardı. Saher yoldağımıza durumu anlattık ve o bize bir kez daha Irak’a yapılan saldırı ve sonrası gelişen direniş anlattı, aynı etki aynı coşku ile... Zaman hızla ilerliyordu ama sorular bir türlü bitmek bilmiyordu.

Ve sonunda, çok geç bir saatte geldik son oturumumuz olan Grevde, Göç Yollarında, Zindanda Kadın Olmak bölümüne... Grevde Kadın konusunda davet ettiğimiz Sema Seral ipçileri yodumluklarıyla nedeniyle gelemediler, bu konuya, oturum başkanlığını yapan Y.E.Mücadele Birliği dergisi Yazıhleri Müdürü Gülnaz Yıldırım deñinerek eksikliğini kapatmaya çalıştı. Göç Yollarında Kadın konusunda aramızda bulunan Göç Der Başkanı Pefika Gürbüz göç olgusuna ve Kürt kadının yaşadıklarına değindi. Onun konuşmasından hemen sonra, aramızda bulunan, yıllar öncesinden gelen dostluğumuzun yitilmesini gözleri, piir Ruhana Mavruk geldi kürsüye. Piirlerini okudu bizim için ve dayanışma mesajlarını ilettiler. Kendisi de piirler yazan Saher yoldağımızla birlikte kürsüden enternasyonal selamıyla selamladılar bizleri. Hepimizi coşkulandıran, gururlandıran bir an oldu bu. Saat epey ilerlemişti ve Ayşiyemizin tüm etkinliklerinde bulunan

Ülker ve Ezgi’nin slayt epliğünde sunacakları piir programı için tiyatro salonuna geçtik. Ölüm Ocuğlarıyla ilgili hazırladıkları küçük programın ardından kızını, Sibelimizi Ölüm Ocuğu eyleminde ölümsüzlüğe uurlayan, bir kızy ve bir oğlu hala zindanda olan anamıza sözü bıraktık. Zindan yollarında bir kadın olarak yaşadıklarını anlatan anamız, bize bir kadının nasıl mücadeleye özgürlüğünün örneğini sunmuş oldu.

Böylece sempozyumumuzu sonuçlandırmış olduk. Yüreğimize öfkeyi ve umudu bir arada çoğaltarak...

"Direnişimiz Arş Kovanş Gibidir"

IRAK'TA KADIN OLMAK

Yoldaşların beni buraya davet ettiğiniz, Türkiye hakkında bize anlatılanlardan farklı bir þeyle karşılaştığımız için, size teşekkür ederiz. Bildiğiniz gibi, basın ve televizyonlar emperyalistlerin ve siyonistlerin elinde olduğundan, direniş en uzak noktalara kadar ulaştıramıyoruz. Bu toplantı, bu anlamda önemli bir toplantıdır. Direnişin gerçek sahiplerini buraya davet ettikleri için, bu sempozyumu düzenleyen Ayrığığ Sanat Merkezi ve Emekçi Kadınlara sonsuz teşekkürler.

Irak'ta ki direniş, yalnızca Irak'ı kurtarmak için değil, Büyük Ortadoğu Projesi (BOP)'ne karşı bir direniştir. Tabi bu projenin ana temeli, kapitalizmin yeniden þekillendirilmesidir. Bize böyle bir fırsat verdiğiniz için, direnişçi kadınlar adına teşekkür ediyorum. Kapitalist basın ve Irak başını bizi adlayan, güçsüz, aciz kadınlar olarak sunuyor. Ama tam tersine Iraklı kadınlar, ekilen bu fitne tohumlarından çok daha bilinçli. Iraklı kadınlar bölgenin en gelişmiş eğitim ve kültür düzeyine sahiptir. Tabi siz de biliyorsunuz, BM ve uluslararası yasalarda direniş meşrudur ve kullandığı yöntemler de meşrudur. Biliyorsunuz Irak'taki direniş, dünyada eşi olmayan bir direniş. Çünkü iğalle birlikte, aynı anda başladı direnişimiz. Yalnız süniler direnişte gibi gösterilmeye çalışılıyor. Direnişin içinde Kürtlerden Türkmenlere, Araplardan diğer kesimlere her halktan insan yer alıyor. Üç senelik tecrübe ile kendi silahlarını bile üretmeye başladılar. Nitelikli operasyonlar yapabiliyorlar. Nokta vurularını konusunda nasıl korktuklarını biliyorsunuz. Bu, Irak'ta ne kadar güçlü bir direniş başlatıldığını gösteriyor. İğal güçlerinin kaybı 36 bin, 76 bin de yaralıları var. Bu anda sakat kalmış, tedavi gören 16 bin askerleri var.

Yoldaşlar, şu anda Irak'ta Amerikan bombası kurban ediliyor. Çok yakında zafer bizim olacak. Bu, emperyalist güçleri temsil eden ABD'nin sonu olacak. Bu direniş, Irak halkının direnişidir. İğalin başladığı günden bugüne 200 bin þehit verdik. Ve şu anda direnişçilerden 140 bin direnişçi tutsaktır. Ve ben size söz veriyorum, Irak halkı olarak bayrağı kupaaktan kupaða aktaracağız. Filistin gibi direneceğiz. Direniş görevi değil, bizim hakkımızdır. Irak'ta direniş, başta silah olmak üzere diğer tüm yollara başvuruyor. Ulaşma olmayacak, görümler olmayacak, ateşkes olmayacaktır. Emperyalistlerin amacı, direniş bir takım siyasal oyunlarla bitirmektir. Bizim þartlarımız hazır ve bellidir: İğal askerleri çekilmeli, Irak'ı iğal ettiklerini kabul etmeli, zararları Irak halkına tazim edilmelidir. Eğer bunu kabul etmezlerse, biz direniş sürdürmeye devam edeceğiz. Direniş rüzgarı sürüyor, kasırgaya dönüşüyor. Ve bu kasırga, Irak'ın topraklarındaki tüm molları temizleyecektir. Bugün, emperyalizme karşı savaşın başında biz varız. Tüm dünyadaki sol örgütler bizi desteklemeli, ellerinden gelen yardımı yapmalıdır. Bizim var oluşumuz onlara, onların var oluşu bize bağlıdır. Emperyalizmin faturasını, Irak'ta biz ödüyoruz. İnşallah diyorum zaferimiz yakındır.

Iraklı kadınlar için silahlı savaş bir onudur, tşpký Filistinli kadınlar gibi. Iraklı kadın, ABD'nin askerleri Irak'a adım attığı andan itibaren direnişe geçmiştir. Aralarında yazarlar, çizerler, edebiyatçılar vardır. Amacımız ABD'nin Ortadođu Projesinin karşısında durmak. Kadınların bu çabası, direniş saklayan, koruyan bir zincir oluyordu. Özellikle kadınların yodun olduğu sivil toplum örgütleri, iğalciler ve emperyalistlerin saldırılarını, vahşetlerini su yüzüne çıkarıp defifre ediyorlar. İmiz Irak'ta kolay değil, sesimizi duyuracak çok çeşitli araçlarımız yok. Yalnız Amerikanın değil, emperyalizmin Ortadođu'daki amacını ve niyetini göstermeye çalışıyoruz. Devrimci kadın kuruluşları başka bir görevi de üstlendi, farklı ülkelerdeki kadın örgütlerinin ortak çalışmasını hedefliyor. Cephede biz varız, savaşın başında biz duruyoruz. Anti-emperyalist, anti-kapitalist bütün örgütlerle ilişkiye girmeye çalışıyoruz. Özellikle bu örgütlerin ABD ve diğer kuruluşlarla ilişkide olmamalarını ve onlarla ilişki kurmamalarını istiyoruz. Irak sorununun iğal olduğu ve direnişin

gündemde tutulmasını istiyoruz. Onlara konferanslara, mitinglere katılarak direniş desteklemeleri çağırıyoruz. Dünyadaki marksist örgütlerle bir araya gelerek diyalog geliştirmeye çalışıyoruz.

Direniş temsil eden yürüyüşler ve konferanslarda kadınlar direniş temsil ediyor. Filistinli kadınlarla birlikte, hep en öndeyiz. 19 Mart'ta Suriye Komünist Partisi bir yürüyüş düzenleyecekti, maalesef yasaklandı. Bazı yoldaşlarımız gözaltına alındı. Protesto oturumu gerçekleştirdik. Irak'ta onlarca protesto gösterisi yapıldı. Ama hiçbir basın kuruluşu bunu göstermedi. Irak'taki devrimci kadınların hedefi, Irak'ta direnişteki tüm grupları tek federasyon çatısı altında toplamak. Bu federasyon, iğalden sonra hükümeti kuracak ve demokratik çözümlü bir yapıda olacaktır. Bu federasyonu direnişin tek sözcüsü haline getireceğiz. Direnişçi kadınlarımızın ne yaptığını kimse bilmiyor, güvenlik nedeniyle gizli. Silahlı çalışmaya giren birçok kadın var. Biliyorsunuz erkek direnişçiler hedeftir, direnişçi kadınların istihbarat toplamada hareket kabiliyeti daha da fazladır. Kadınların verdiği istihbarata göre operasyon düzenliyorlar. Yazışmalar hep kadınlar tarafından örgütleniyor ve sürdürülüyor. Bu anda 35 tane silah mühendisi kadını var ve silahlarımız kadınların elinden çıkıyor. Tedavi, evlerde insan saklama, kaçırma gibi þeylerde de kadın örgütleri önemli bir görev oynuyor. Evden eve gidip bağı topluyorlar. Herkesin işi belli ve herkes, kendi işini yapıyor. O yüzden direnişimiz arş kovanş gibidir.

Direnişte ölen kadın sayısı 3500... 12.500 kabul edilen kadın tutsak var. Kesinlikle tutuklular avukatlarıyla görüşemiyorlar, mahkemelere karşı çalışmıyorlar. Nerede oldukları bilinmiyor. ABD'nin kabul ettiği 150 cezaevi var. Ve kim bilir daha bilmediğimiz ne kadar cezaevi var. Kadınlar iğkenceye ve tecavüze maruz kalıyor, yaşı ne olursa olsun, direnişçi olsun olmasın, kocası babası direnişçiyse onlar da tutuklanıyor. Direnişe karşı sürdürülen saldırıda 2.000 kadın kaçırıldı. Kadın tutsaklara karşı uyguladıkları en idrenc yöntemlerden biri, erkek tutsakları kadın tutsaklara tecavüze zorlamaları. Ya da kadınları erkek koduğlarında çirçiplak bırakmaları. Ebu Garip'ten yansıyan görüntüler, buz dağının yalnızca bir parçasıdır. "Bizimle birlikte Ebu Garip'i havaya uçurun, böyle yapamaktansa ölmek yeğdir" diyorlar kadın tutsaklar, dışarıya çıkamayacaklarını söylüyorlar.

Bir direnişçi yakalandığında ne yapacağını bildiğinden, direniş güçlü oluyor. İlişkiler direnişe daha çok kin biliyorlar. Biliyorlar iğal yenilirse, kendi iktidarları da yıkılacak. Yani size söz veriyoruz, Irak toprakları emperyalist iğalden kurtulacak, özgürlük toprakları olacak.

Irak bir başlangıçtı. Birlikte olmalıyız. Bizim savaşımız enternasyonal bir savaştır.

Türkiye'de böyle bir ilgiyi görmek beni çok þaşırttı. Buradan gittiğimde Türkiye'de ki bu insanları bulup ilişkiye girmemiz gerektiğini anlatacağım. Irak Özgürlük Cephesi sizinle ilişki içinde olacaktır. Dünyadaki bütün sosyalistlerle birlikte bir organizasyon kurabiliriz. Bu anda dünyanın birçok yerinde çalışmalarımız var. Kitle örgütlerimiz bulunuyor. Amerika'da Irak halkını destekleyen 1.500 dernek var. Biz Irak'ta seçimleri ve referandumu boykot ettik. Bunlar iğalcilerinde ve iğal altında olan meşru değildir.

Okullarda, pazarlarda patlayan bombalar psikolojik savaşın bir bölümüdür. Asla bir halk hareketi halka zarar vermez. Direniş böyle bir þey yapmaz, yapamaz... Onlar katil değil, çete değil, özgürlük savaşçılarıdır.

Bana selam gönderen Ölüm Orucu eylemcisi Serpil, tşpký Irak'taki Fatmalar, Aybeler gibi zulme karşı direniyor. Onun gözlerinden operim.

"Uzlaşma Olmayacak Görüşmeler Olmayacak Ateşkes Olmayacak!"

Ayşbüyü Sanat Merkezinin davetlisi olarak Türkiye'ye gelen Irak Özgürlük Cephesi'nde yer alan Irak Kadın Hakları Savunma Merkezi üyesi Saher Mahdi ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Mücadele Birliði: Ayşbüyü Sanat Merkezi'nin düzenlemiş olduğu, Savaş Ve Kadın Sempozyumu için Irak'tan buraya geldiniz. Bize biraz kendinizden ve mücadelenizden bahsedermisiniz?

Saher Mahdi: Ben avukatım. 1963'te Kürdistan'da (Erbil) doğdum. 1985'te Ba'dat Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldum. 3 yıl hükümet işlerinde sekreter olarak çalıştım. Akademi serbest işlerde çalıştım. Para karıştırdıktan sonra öğretmenlik yaptım; okuma yazma öğrettim. 1 yıl hemşirelik yaptım. 1989'da avukatlık yapmaya başladım. Birçok aile davasına baktım. Ceza davaları, içi davaları, medeni hukuk davaları. Daha çok ceza davaları üzerinde çalıştım. Piirler yazıyorum, kısa hikâyeler, hukuk hakkında röportajlar. Kadınlar, çocuklar, içiler hakkında çalışmaları var. Fakirlere yardım programlarında çalıştım. Parasız davalara baktım. Başka zor durumda olan avukatlarla yardımlaşma programlarına katıldım. Kadının hukuk alanında özel bir ilihki olduğunu düşünüyorum. Çünkü kadınlar hukuka daha çok ihtiyaç duyuyorlar. Irak'ta her şey ya da benzeri bir şey için karışın, kızın, kızkardeşini vb. öldüren bir erkek, en çok 3 yıl ceza alıyor, eder öldürülen erkeğe 20 yıl. İlgalden sonra mücadele etmeye başladım. ABD ilgalinden sonra zorunlu olarak 2 ay evde kaldık. 2 ay sonra yavaş evler vb. gördük. Mahkemeler yakıştırdı. Baroya gittik. Kimse ne yapacağını bilmiyordu, her şey ilgal alıyorduk, her şey yanıştı, yolda yürüyemezdim, arabaya binemezdim. Herhangi biri, herhangi bir gerekçeyle seni öldürebilirdi. Bazı avukatlar ilgal öncesi Saddam yandırdı. İlgale karıştırdılar. Ama ABD geldikten sonra birçoğu ilgalden yana oldular. ABD'ye "Hoşgeldin" dediler. Onları özgürlük askerleri olarak adlandırdılar. Buna karış çıktık; Çünkü tarihimizin hiçbir döneminde buna izin vermemiştik.

Mücadele Birliði: Irak'ta Direniş Savaşını bu anda ne aşamada?

Saher Mahdi: Direniş Savaşını hızla büyüyor. Amerikalılara karış bombalamalar yapıyor. Kimyasal silahlar da dâhil, yeni silahlar geliştireiliyor. Bilim adamları ve mühendisler var. ABD'ye yeni sürprizler hazırlıyorlar. İnsanları, istihbarat ve güvenlikle ilgili geliştiriyorlar. Ve bunları direniş hareketine aktarmalarını sağlıyorlar. Direniş Savaşını güçleniyor. ABD'yi Irak'tan çıkarmak için Direnişten (mukavemet) başka yol yok. Amerika, mukavemetin Irak'ta büyümesini engellemiyor. Bazı saldırılar ge-

liştiriyorlar, halka zarar veriyor ve direniş hareketinin üzerine yılmaya çalışıyorlar.

Mücadele Birliði: Bu direniş savaşını en başından öngörülüp, planlanmış bir savaş mı? Yoksa halkın kendiliğinden başlattığı ve geliştirdiği bir savaş mı?

Saher Mahdi: İkisi de. Saddam 60 milyon insanı, silahları nasıl kullanacakları konusunda editti. Evet, Direniş Savaşını daha başından hazırladık. 1998'den beri Irak halkı savaşa hazırlanıyordu. Clinton, Irak'ın "özgürleştirilmesi" için karar çıkarmıştı. Uzun yıllardır halk savaşa hazırdı.

Mücadele Birliði: Bu Direniş Savaşının başlatılmasında komünistlerin rolü nedir? Komünistler bu anda ne yapıyorlar?

Saher Mahdi: Irak Komünist Partisi bu anda ABD'nin kurdudu ilbirliði hükümetinin içinde yer alıyor ve bakanlık vb. almış durumda. Irak Komünist Emek Partisi ve Irak Komünist Partisi / Kadre daha başından ilgale karış çıktı. ABD ile hiçbir ilihki geliştirmediler ve Direniş Savaşını içinde yer aldılar. Direnişte, BAAS ve İslamcı Hareketlerden sonra üçüncü sırada geliyorlar. Direniş Savaşını Irak'ta hazırlanmasında ve dışarıda savaş karıştı eylemlerin örgütlenmesinde yer aldılar.

Mücadele Birliði: Direniş Savaşını yeterli enternasyonal destek alıyor mu?

Saher Mahdi: Yeterli olduğunu düşünmüyorum. Suriye'den, Fransa'dan, Tunus'tan, İran'dan, Mısır'dan, Suudi Arabistan'dan, Ürdün'den, Lübnan'dan gelen ve savaşanlar var. Bunların sayısı çok değil. Çok küçük miktarlarda maddi yardım var. Silah yardımı vb. de çok küçük miktarda. Bir çok sosyalist ilke, sadece kelimelerle destek verildi.

Mücadele Birliði: BAAS Partisinin direnişin başlatılmasında ve bu aşamaya getirilmesinde herhangi bir rolü oldu mu?

Saher Mahdi: Pu an Direniş Savaşının liderliğini BAAS (Arap Sosyalist Partisi) yapıyor.

Mücadele Birliði: Irak halkı, bu savaşını yürüten en çok kimlerden ilham alıyor?

Saher Mahdi: Ulusal mücadele yürütenlerden, komünist düşüncelerden, ünlü komünist liderlerden, Arap Sosyalistlerden, dini duygularından.

Mücadele Birliði: Başta ABD olmak üzere ilgalcilerin teknik üstünlüğünün savaşın gidişatı üzerindeki etkisi nedir?

Saher Mahdi: Elbette, önemli bir etkisi var, ama sonucu direniş belirleyecektir.

Mücadele Birliði: Direniş içinde islamcı partiler mi ağırlıkta?

Saher Mahdi: Hayır, BAAS ağırlıkta.

Mücadele Birliði: Direniş Savaşını başarıya ulaştırıldığında Irak'ın nasıl bir gelecek bekliyor?

Saher Mahdi: Emperyalizme karış savaşını ka-

zınmak için her şeyi yapacağız. Bu belki aylar, belki yıllar alacak. Birçok insan ölecek, ama Amerika'yı bu ülkeden atacak güce sahibiz. Buna inanıyoruz. Biz Irak'ı yeniden inşa edeceğiz. Daha eğitim, daha demokratik, insanı temel alan, Sünni-Pii, Kürt, Arap herkesin bir arada yaşayacağı bir ilke inşa edeceğiz. Halk yönetim biçimini kendisi seçecek ve onlar ne seçerlere biz onu kabul edeceğiz.

Mücadele Birliði: Türkiyeli devrimciler ve komünistler hakkında dana önce bilgi sahibi miydiniz? Pu anki izlenimleriniz nelerdir?

Saher Mahdi: Hayır. Bilgimiz yoktu. Çok ilbirliydim. Birçok insan cezaevinde Ölüm Orucu yapıyor, sisteme karış savaşıyorlar. Burada da gizli bir ilgal var. Komünistler buna karış savaşıyorlar. Cesurlar, ülkelerini ve halklarını seviyorlar, insan haklarına, adalete ve eğitimde inanıyorlar. Sıcak duygulara sahip olduk ve bunu yanışına ülkeme götürüceğim.

Mücadele Birliði: Türkiyeli devrimci ve komünistlerden Direniş Savaşını için neler talep ediyorsunuz?

Saher Mahdi: Onlar kendilerini direnişin bir parçası olarak görmeliler. Direnişin bir parçası olduklarına inanmalılar. İlgalden yana olan insanlar buraya geldiklerinde, Türk devrimcileri ve komünistleri bunlara karış çıkmalı ve bunları protesto etmeli. Direniş Savaşını, dünya için yapılan büyük bir savaş. Hayal edebileceğiniz her şey ihtiyacımız var. Bir an önce yapabileceğiniz her şeyi geç kalmadan yapmalıyız. Bu bizim, komünistlerin dünyası, onu emperyalistlere karış korumalıyız. Biz, maddi, teknik ve hatta yanışında savaşacak insanlara ihtiyaç duyuyoruz.

Mücadele Birliði: Dergimiz aracılığıyla Türkiye ve dünya kamuoyuna vermek istediğiniz bir mesajınız var mı?

Saher Mahdi: Türkiye halkı, savaştan önce savaşı reddetti, savaş sırasında ABD'den yana olmayı reddetti. Pimdi direniş için yeni programlar yapmalılar. Ayrıca size davet ettiğiniz ve direniş hakkında, direnişteki kadınlar hakkında konuşma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederiz. Hapiste olan liderinize ve pu anda Ölüm Orucunda olan yoldaşınıza en içten dayanışma duygularımızı gönderiyorum. İnsanlık devrimi için verdiğiniz mücadeleyi destekliyorum. Irak'a döndüğüm zaman buradaki ve oradaki komünistler arasındaki ilihkilerin geliştirilmesi için çalışacağım.

Mücadele Birliði: Pu anda zindanda Ölüm Orucunu sürdüren Serpil Cabadan'a ve dışarıda Ölüm Orucunu sürdüren Fatma Koyupınar'a ayrıca bir mesajınız var mı?

Saher Mahdi: Kalbim onlarla. Duygularım onlarla. Siz komünistlerin insanlar için, onların mutluluğu için kendilerini feda edebileceklerini gösteriyorsunuz. Irak Özgürlük Cephesinin dayanışma mesajlarını iletiyorum. Onlara ayrıca Irak'tan mesaj göndereceğim.

Mücadele Birliði: Bizimle bu röportajı yaptığınız için çok teşekkür ederiz. Pükran.

Saher Mahdi: Biz teşekkür ederiz. Her şey için teşekkür ediyoruz. Bizi dinleyen yoldaşlarımız, bizim için yorulan yoldaşlarımızı teşekkür ediyorum. Yapabileceklerinin en iyisini yapıyorlar. Bunları kendimle birlikte Irak'a götürüceğim. Başaracağız. Kazanacağız!

25 Mart tarihinde, Nazım Kültür-
vi'nde Jose Martí Küba Dostluk Derne-
di'nin Vamos Bien (Yı Gidiyoruz) başlı-
ğıyla hazırladığı ve konuşmacı olarak
Küba'nın Türkiye Büyükelçisi Ernesto
Gomes Abascal, Küba Halklar Dayanış-
ma Enstitüsü (ICAP) başkan yardımcısı
Enrique Roman, Küba Komünist Partisi
(KKP) Uluslararası İlişkiler Departma-
nı'ndan Julia Alfanso ve Venezuela Ko-
münist Gençliği (JCV) Genel Sekreteri Carlos Aquino'nun
katıldığı semine biz de Mücadele Birliği olarak katıldık.
Konuşmacılar, sıcağın bir ortamda yapılan seminerde, Küba'nın
geçmişte özellikle SSCB'nin dağılmasından sonra yaşadığı
kimi güçlüklerle ve bugünkü koşullarda kat ettiği yola dedin-
diler.

İlk olarak sözü alan Enrique "sıra dışı şekilde zorlu bir
aşamadayız" dedi. "90'da SSCB'nin dağılmasıyla başlayan
bir süreç bu. Küba ticaretinin %85'ini bu ülkelerle yapıyor-
du. %5'ini kapitalist ülkelerle ve ABD ambargosu tehdidi alt-
tında yapıyordu. Bugün hala ambargo geçerli ve birağın dış-
arıdan mal almayı içinde ABD yapmayı bir parça olan her-
hangi bir ülkeye ait malı daha alamıyoruz. 90'larda daha önce %15 olan
ticaret gücünü %100'e çıkıyordu. O dönemin ekonomik etkileri kadar poli-
tik etkileri de oldu ama biz buna direnebildik. Çünkü bizim devrimimiz dış-
arıdan ithal edilmiş bir devrim değildi. Bu kendi öz güçlerimize dayanarak
yapılmış bir devrimdi. Küba liderliği Küba'nın içinden gelen duygulara
sahip, güçlü bir liderlik. O yıllarda Küba ekonomisinin yaşaması bir
mucizeydi. Son 11 yıldır tamamen farklı bir atmosferdeyiz. Küba ekonomisi
kendisini düzlede çıkardı. 90'larda turizm bu kadar gelişkin değildi. Pimdi
peklerin 2 katını alıyoruz turizmden. Küba'nın zengin nikel kaynakları var.
92'de petrol ambargosu yüzünden nikel fabrikaları durdurulmuştu. Kana-
dalılarla yapılan bir ortaklık sonucu nikeli yeniden işlemeye başladık. Yeni
bir form bulmamız gerekiyordu; yabancı yatırımlara açılmamız kanılmazdı.
Sermayeye ihtiyaçımız vardı. Yeni pazarlara ihtiyaçımız vardı. Dışarı-
dan sermaye girişi olmadan bunları yapmamız mümkün değildi. Bunun yan-
sıra Çin'den çok önemli destek ve kredi aldık. Bu kredilerle çok önemli
altyapı projelerini (demiryolu, otokol vb.) başardık. En önemli desteği Ven-
ezuela'daki Bolivarçı Devrimden alıyoruz. Küba ile Venezuela arasında
hizmetleri ve ürünleri kapsayan farklı bir alışveriş var. 90'lı yılların bu zor
atmosferinden çıkıp aşamaya geldik. Artık çözüm aşamasındayız. ABD
ambargosu hedefine, ulaşamadı diyebiliriz.

Fidel, Küba halkının birliğini temsil ediyor. Senaryoyu onun ölümü ü-
zerine kuruyorlar. Askeri bir saldırı hiç de gündem dışı değil. Küba tüm
saldırıya hazır. Küba askeri düşüncesinin temelinde halkın gönüllü katılımı
var" dedi.

Küba Büyükelçisi ise Küba'da sosyalizmin toplumsal bir proje olarak
varlığını devam ettirdiğini söyledi. "Küba'da sosyalizm kendini aldatmış
bir sosyalizm değildir" diyen Büyükelçi, "Küba'da Latin Amerika ülke-
lerinin başaramadığı sosyalizm sayesinde başarıldı. Halk için çok önemli
sorunların çözümü ulaşıldı. 3. Dünya ülkelerinin hepsinde işsizlik problemi
var. Küba'da yok. Eğitimci kimse birağmadık. Okula gitmeyen bir tek çocuk
bile yok. Bu 3. Dünya ülkelerinde hayal bile edilemezdi. Okullar bilgi-
sayar donanımlı. Herkes üniversiteye gitme hakkına sahip. Bunun için cep-
lerindeki paraya değil kafalarındaki dahi düşüncelere bakılır. Küba'da her
türü ayrımcılık son bulmuştur. Sınıf, cins, ırk ayrımları kalktı. Sadık üç-
retsizdir ve herkes için yeterlidir. Sosyal güvenlik açısından da iyi bir yer-
deyiz. Küba'da sokakta kimseyi dilencilik yaparken göremezsiniz. İnsanlar-
nın %85'inin evi kendisine ait. Küba kültürel olarak da gelişmiştir. Tüm ül-
keye yayılmış sanat okullarımız var. Devrim olmasaydı bütün bunlar büyük
bir hayal olurdu. Halk bunu biliyor. Halk neden dolay gurur duymasına ge-
rektiğini biliyor. Küba sosyalizmi mükemmel değildir ama çok önemli adı-
mlar kaydetmiştir. Halkın gerçekten savunmak istediği şeyler var. Dev-
rimle elde ettikleri somut şeyler var ve bunlar sadece maddi değil. Ulusal
başlımsızlık, onur vb. Bunları kaybetmek istemiyorlar. Kübalılar her yerde
doğruyu söyleyebilirler. Doğruyu söyleyebilecek kadar kendilerine güveni-
yorlar" dedi.

Yeniden söz alan Enrique "dış borçlarımızı varama bunları çevirebili-
yoruz" dedi. Küba'da dolarla alışverişin yasaklandığını, Küba'da dolara sa-

VAMOS BIEN (YI GIDIYORUZ)

hip olabileceğini ama bunu peso'ya çe-
virmedikçe alışveriş yapamayacağını
söyledi. Kimsenin size dolar karşılığı bir-
bey satmayacağını ekledi.

Eğer halk devrime inanmasaydı,
devrimin iyi şeyler yaptığını inanmasay-
dı, devrim bu noktada olmazdı. Küba'da
gerçekten işleyen bin demokrasi var di-
yen Enrique Roman, bugün dünyada in-
san hakları konusunda bir ikizlülük ol-
duğunu, bir Kübalıya baktığımızda insan hakları konusunda
bir sorun hissetmeyeceğimizi, bağımsızlık onurunu hissedeye-
ceğimizi sözlerine ekledi. Enrique Roman, sözlerini "Bu toplantı
bile savaşında önemli bir yer tutuyor. Az kişi buraya, ama
buradan Küba hakkında çok şey öğrenmiş olarak ayrılaca-
ğız" diyerek noktaldı. Daha sonra söz alan Venezuela Komü-
nist Gençliği Genel Sekreteri, Carlos Aquino, Venezuela'da
Bolivarçı Devrimin 7 yıldır sürdüğünü ve aslında 200 yıllık
olan bu devrimin yeni bir aşamasında olduklarını söyledi. Si-
mon Bolivar'ın kendilerinin askeri ve politik önderleri oldu-
ğunu söyleyen Carlos, bu devrimin koyduğu hedefleri henüz
tamamlayamadığını belirtti. 98'de başlayan devrimin önüne
ülkenin temel tabanlıklarını değiştirmeye hedefini koyduğunu, bunun için yeni bir
anayasa yapıldığını belirten Carlos, sosyalizmden bahsetmeden önce, Ven-
ezuela Devriminin ulusalcı başladığını, 1959 Küba Devriminin de böyle
olduğunu söyledi. "Bolivarçı devrim gider derinleşerek ilerliyor. Ekono-
mik, politik ve kültürel anlamda emperyalizmin etkisinden kurtulmayı he-
defliyor. Bu sosyalizme doğru güçlü adımlar atılması gerektirecektir. Ven-
ezuela sosyalizmi diğer deneyimlerden önemli sonuçlar çıkarıyor ama
hiçbirini taklit etmiyor. Latin Amerika'nın diğer halklarıyla birlikte hareket
etmeye çalışıyoruz. Coğrafik değil ama politik bir Güney'den bahsetmek
mümkün."

1917'de dünyanın ilk sosyalist devrimi gerçekleşti ve kapitalizmden
sosyalizme geçiş dönemi başladı. Biz Venezuela'da bu sürecin devam etti-
ğine inanıyoruz. Küba Devrimi'nden çok şey öğrendik. Küba bütün Latin
Amerika ülkelerine çok şey verdi. SSCB'nin dağılması sırasında biz Küba
sayesinde umudumuzu kaybetmedik. Bunun değeri ölçülemez. Sosyalizmde
ısır ediyorlardı ve bunu sosyalizmin ilkelerine bağlı kalarak yapıyorlardı.
Halkın desteğini almış bir devrimin yenilmeceğini öğrendik. Küba'dan
şunu da öğrendik: Bir devrim sürekli değişim içinde olmalı. Kendini yeni-
lemelidir. Bu değişim günlük olarak olmalıdır. 47 yıl sonra hala yenilene-
rek devam etmek çok önemli. Küba'dan karşılığında bir şey beklemeyen
vermenin de demek olduğunu öğrendik. Küba bir ülkeyi dost olarak kabul
ederse, ona her türlü yardımı hiç karşılık beklemeyen yapar. Bu devrimin
önemli bir ilkesi.

Bizim Bolivarçı anayasamız, küçük bir odada birkaç entelektüel tara-
fından hazırlanmadı. En altkilerden en üste kadar herkes bu sürece katıl-
dı. Anayasa kitapçığı şu an çok satan kitap. Ücilden bile çok satıyor..

Bolivarçı devrimde farklılıklarla beraber, birlikte davranmaya çalışı-
yoruz. Bütün devrimler hata yapabilir. Önemli olan, hataları görebilmek,
tanımlayabilmek ve çözümlenebilmektir. Pimdi hatalarımızdan dersler çy-
karıyoruz. Bu anda halkın çodunluğu, Chavez'i ve devrimi destekliyor.
Karşıtlar, üç bölünmüş durumda: 1- Zorla Chavez'i indirmek isteyenler;
2- Yasal yollarla Chavez'i indirmek isteyenler; 3- Hem biddet, hem de ya-
sal yollarla Chavez'i indirmek isteyenler. Bu anda Venezuela'da ulusal öz-
gürleşme (emperyalizmin kontrolünden çıkma) gerçekleşiyor. Sosyalizm e-
konomik gelişme için maddi bir zemine ihtiyaç duyar. Teknolojiye ihtiyaç
duyar. Biz bunların birçoğuna sahip değiliz. Tüm yabancı şirketlere el koy-
sak, bunların devam ettirecek teknolojimiz yok. Aynı fikirdeyiz. Üretim araç-
larımızın toplumsal mülkiyetinden yanayız. Uluslararası firmalarla anlaş-
malar, ortaklıklar yapıyoruz. Bu daha çok teknolojinin gelişimi için. Bu je-
kilde sosyalizmin ihtiyaç duyduğu maddi temelleri yaratmaya çalışıyoruz.
Örneğin, köyde toprağın sosyalist mülkiyetine geçmek, bu an mümkün de-
ğil. Bu doğa bir geçiş olmalı. Köylü, sosyalist mülkiyetin onun için daha i-
yi olduğunu düşünmeli" dedi. Oturum aralarında ve seminer sonrasında ge-
rekli Büyükelçi, gerekse Carlos Aquino ile yapılan sohbetler oldukça sıcağın
geçti. Hem Mücadele Birliği olarak kendimizi daha yakından tanıma fırsatı
bulduk, hem de Küba ve Venezuela'nın yanında olduğumuzu bir kez da-
ha dile getirdik.

Halkın Denizi Denizleşen Halkla

6 MAYIS'ta

ANKARA'da Buluşuyor

**MÜCADELE
BİRLİĞİ**
FAKİMLER, FAKİMLAR İŞKİLİ HAYATLA İLGİLİ KURULUŞ

DİK
DEVİRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ

acı isigi
sanat merkezi

DÖB
Devrimci Öğrenci Birliği

EKA
EMEÇİ KADINLAR

Otobüs Kalkış Noktaları

ANADOLU YAKASI:

Kadıköy: **Haldun Taner Sahnesi Önü**
Kartal: **Kartal Köprüsü (E-5 Üzeri)**
Sarıgazi: **Cemevi Önü**
1 Mayıs Mahallesi: **Son Durak**

Otobüs Kalkış Tarihi:

5 Mayıs Cuma
Saat: 22:00

AVRUPA YAKASI:

Taksim: **AKM Önü**
Şirinevler: **Ataköy Hastanesi Önü**
İkitelli: **Parseller Otobüs Duracağı**
Gazi Mahallesi: **Cemevi Önü**

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI VE TÜM DEVRİM GÜÇLERİNE ÇAĞRI!..

İşçiler;

Yiğit Kürt halkı, sizi ezen, sömüren, geleceğinizi karartan, sizi yaşamdandan kovan faşist devlete ve kapitalist düzene karşı günlerdir süren şanlı ayaklanmasını sürdürüyor. Kürt ulusu, kendi kaderini tayin hakkını elde etmek, kendi özgürlüğünü kazanmak, kendi geleceğini eline almak için ayağa kalkmıştır. Kürt halkı, bu istem ve özlemlerini elde etmede ne kadar kararlı olduğunu dosta düşmana göstermiştir.

Şimdi, Kürt ulusunun yanında yer alma zamanıdır. Şimdi onunla birlikte ayağa kalkma zamanıdır. Şimdi bütün gücümüzü Kürt halkının yanında seferber etme zamanıdır. Çünkü, Kürt halkının özgürlüğü bütün ezilenlerin, bütün sömürülenlerin, bütün yoksulların özgürlüğü demektir. Çünkü, bu ayaklanmanın zafere ulaşması, bütün işçilerin kurtuluşu demektir. Çünkü, Kürt halkının zaferi sizin zaferiniz olacaktır.

Emekçiler;

Burjuvazi ve onun faşist devleti, çok uzun yıllardır sizi sömürüyor, baskı altına alıyor, kölelik koşullarında tutuyor. Yiğit Kürt halkının ayaklanması size bütün bu baskıdan, sömürüden, kölelik koşullarından kurtuluşun koşullarını sağlayabilir. Bunun tek şartı, bu ayaklanmanın zafere ulaşması, Kürt halkının özgürlüğünü elde etmesi, burjuva düzeni ve faşist devleti yıkacak boyutlara ulaşmasıdır. Bu olanağı gerçeğe çevirmek için bütün gücünüzle Kürt halkının yanında yer alın, onu destekleyin, siz de kendi cephenizden zenginler sınıfına ve faşist devlete karşı ayağa kalkın!

Gençler;

Geleceğinizi karartan faşist devlete ve kapitalizme son vermek için bütün gücünüzü, bütün enerjinizi Kürt halkının yanında seferber edin. Gün eylem günüdür... Gün harekete geçme günüdür... Mücadelenin sonucunu belirleyecek olan gençliktir; özellikle de işçi gençliktir.

Bu ayaklanmada temel hedefimiz bütün iktidarın işçilerin, yoksul köylülerin eline geçmesidir. Onun için şimdi tek şiarımız "Bütün İktidar Emekçin Olacak" şiarıdır. Bu şiarla, yiğit Kürt halkının yaptığı gibi devletin temel kurumlarını hedef alalım, dikkatlerimizi ve yıkıcı gücümüzü bu kurumlara yöneltelim. Zafer bir adım ötemizdedir; ona uzanma cesaretini gösterelim! Özgürlüğü için ayağa kalkın bir halka hiçbir güç yenemez! Zafer Kürt halkının, işçilerin, emekçi sınıfların olacaktır!

**YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!**

**TÜRKİYE KOMÜNİST EMEK PARTİSİ/ LENİNİST
MERKEZ KOMİTESİ
30.03.2006**

